

SVĚTOVÉ SDRUŽENÍ
BYVALÝCH ČESKOSLOVENSKÝCH POLITICKÝCH VĚZŇŮ

Politický a informační magazín Světového sdružení bývalých čl. politických vězňů v Zürichu
Ročník 14 3 - 4/2001 číslo 52 - 53

*Hodně zdraví,
spokojenosti
a Božího požehnání
v roce 2002
přeje
všem svým
příznivcům
a členům
Světové sdružení
bývalých
československých
politických vězňů
se sídlem v Zürichu
a redakce magazínu
MUKL*

Nezávislý exilový časopis bývalých
československých politických vězňů.
Vydává:

- SVĚTOVÉ SDRUŽENÍ BÝVALÝCH
ČESKOSLOVENSKÝCH
POLITICKÝCH VĚZŇŮ
- SVĚTOVÉ SDRUŽENIE BÝVALÝCH
ČESKOSLOVENSKÝCH
POLITICKÝCH VÄZŇOV
- WELTVEREINIGUNG DER
EHMALIGEN
TSSCHECHOSLOWAKISCHEN
POLITISCHEN HÄFTLINGE
- ASSOCIATION MONDIALE DES
ANCIENS PRISONNIERS
POLITIQUES TCHECOSLOVAQUES
- WORLD ASSOCIATION OF
FORMER CZECHOSLOVAK
POLITICAL PRISONERS

Postfach 4111 ● 8022 Zürich ● Schweiz

Kontaktní adresa v ČR:

RNDr. Gracian Tejral
Na Hrázi 89
669 02 Znojmo

Vychází 4x do roka

Roční předplatné pro nečleny sdružení

- v Evropě Sfr. 25,-
- v zámoří US \$ 20,-
- v ČR Kč 150,-

Předplatné poukazujte v zahraničí

na Švýcarské Postchekkonto :

80-500-4 für Konto 63404-10 4835

V ČR a SR na kontaktní adresu v ČR
hotovostní složenkou

Odpovědný redaktor:

RNDr. Gracian Tejral

Redakční rada:

ThDr. Antonín Huvar

Božena Jišová

Mílo Komínek

Josef Koudelka

JUDr. Dr. Jiří Šetina

Grafická úprava a tisk:

MIKO PRESS

Frydek-Místek

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Redakce neručí za obsah inzerce.

Magazín je tribunou svobodných názorů a
redakce proto za podepsané články nenese
odpovědnost a nemusí se vždy s jejich
obsahem ztotožňovat.

SLOVO REDAKCE

Vážení čtenáři a členové SvSBČsPV!

Dovoďte mi, abych Vám podal několik základních informací. Vzhledem k tomu, že náklady na vydávání MUKLa jsou značně vysoké, byl výbor Světového sdružení bývalých československých politických vězňů, se sídlem Zürichu, nucen přistoupit k rozhodnutí o zvýšení ceny předplatného. Ceny, které budou platit pro příští rok jsou již uvedeny v tiráži na této straně.

Rovněž tak vedení našeho sdružení rozhodlo o výši členských příspěvků pro tento a příští rok.

Členové žijící na území ČR a SR budou platit ročně 200,00 Kč,-.

Členové žijící v cizině a v zámoří budou pak ročně platit 20,00 US\$.

Členové ze zahraničí a zámoří budou své příspěvky poukazovat na konto v Zürichu. Číslo konta je rovněž uvedeno v tiráži. Členové z ČR a SR pak poštovní poukázku na adresu:

Josef Gajdošik
Okružní 4699/612
760 00 Zlín 5

Dalším problémem, kterým se vedení SvSBČsPV v Zürich zabývá, je causa Hučín. Vedení našeho Sdružení jej považuje za současného politického vězně postkomunistického režimu. Co by kapitán BIS velmi vydatně šlapal na paty extremistickým soudruhům, Zifčákovi a spol. Proto se ho soudruzi snaží tvrdě po "bolševicku" zlikvidovat. Vedení Sdružení je přesvědčeno, že určitě existují mezi jistými policejními kruhy a radikálními extremistickými soudruhy z Zifčákova okolí (estébáci budou vždy držet pohromadě, ani sametová revoluce je nerozdělí) velmi úzké vazby, neboť komunista zůstane komunistou i kdyby trakaře padaly (Cibulka). Je tedy pochopitelné, že policejní důstojník, bývalý komunista, má stále k soudruhům velice blízko a udělá pro ně vše, co je v jeho silách. Bývalou příslušnost k SNB nelze zapřít. I přesto, že má od postkomunistického režimu prověření spolehlivosti.

Tyto skutečnosti vedly vedení Sdružení k rozhodnutí, nabídnout členství bratru Hučínovi v našem Sdružení. Byl mu proto do věznice zaslán tiskopis přihlášky s tím, aby ho vyplněný poslal na naši adresu ve Švýcarsku.

*Za výbor SvSBČsPV v Zürichu
a za redakci magazínu MUKL
RNDr. Gracian Terál*

Vinou zpožděného dodání článků z redakce do tiskárny, které v prosinci zavinila pošta, toto vydání časopisu MUKL vychází až v novém roce.

Omlouváme se všem čtenářům a autorům článků.

Projev k únoru 1948 - Zürich 25. únor 2001

Vážené dámy a pánové, vážení hosté, milé sestry, milí bratři,

je pro mne veľkou ctí, že zde mohu, na tomto místě, pronést pár slov a myšlenek jako člen Sokola a občan ČR, u příležitosti 52. výročí uchopení moci komunisty v bývalém Československu. Komunismus ukázal a stále ještě ukazuje, čeho je schopen. Již v době formování ideologie, která značně ovlivnila vývoj světa ve 20. století, viděl František Palacký nebezpečí skryté v komunismu, prohlásil: "Učí se nyní, že všechny myšlenky o Bohu, o ctnosti a právu jsou jen pouhá pověra, že člověk, jako každé zvíře, nemá do sebe ani mravního povolání, ani jiných povinností. Jeho nejvyšším úkolem je prý naprosté sobectví. Čehokoli kdo se zmocní, to že jest jeho... Komunismus by dovedl člověka už v jedné generaci do stavu zhovadilosti."

Dívejme se a chápějme dění v ČR za posledních 10 let ne pod pojmem chtěného, ale možného. Zděděný potenciál komunismu "naprogramoval" společnosti cestu, které jsme byli a stále jsme svědky. Jiné praktické realizovatelné řešení, bohužel nebylo, či nechtělo být akceptováno. Chceme-li pokračovat v dědictví a odkazu našich předků, příslušníků prvního a druhého odboje i všech statečných lidí, kteří položili životy, či trpěli v komunistických žalářích, musí si každý z nás položit otázku: jak dál a co pro to mohu sám udělat? Možnou odpověď pro každého z nás můžeme hledat v myšlenkovém odkazu T. G. Masaryka a jeho výzvě ke každodenní, drobné, poctivé a neúnavné práci.

Nechci zde mluvit jen o minulosti, ale chci naznačit cestu k cíli, který byl i cílem všech padlých, umučených a vězněných. Ano, morální devastace národa je značná, negativismus v myšlení národa převažuje a postkomunismus ukazuje co umí. Český národ spí, potřebuje probudit, potřebuje nové obrození. Zoufale mu chybí příklady pozitivních osobností a pozitivních jednání ve všech stupních života společnosti. Národ na ně instinktivně čeká. Tyto osobnosti se již začínají objevovat i mezi dnešními politiky. Stále větší prioritu budou mít morální vzory silných osobností. Věřím, že pozitivní zlom nastane po příštích volbách. Přijdou noví, mladší politici, nezatížení minulostí ve svém jednání a myšlení, s vědomím odpovědnosti vůči voličům, národu a sobě samým.

Nepodléhat skepsi a poráženecké náladě, by se mělo stát zákonem dne. To je to z čeho postkomunismus žije, těží a co mu umožňuje snadno vládnout a manipulovat společnost. I zde mezi námi je této skepse dost.

Na přelomu roku jsem se zúčastnil obou demonstrací v Praze na podporu stávkujících zaměstnanců ČT. Úžasné bylo množství mladých lidí a ještě úžasnější byly hovory s nimi. Už léta navštěvuji ZŠ a gymnasia. Besedují s dětmi, studenty - smekám před nimi. V nich už není to pokažené, čím bylo poškozeno myšlení a jednání těch, kteří žili v této zvrácené ideologii. V jejich jednání a myšlení je cítit něco nového, zdravého a sebevědomého. Na venkově sílí spolkový život. Lidé stále pocítují potřebu "bezpenězové" činnosti. To je přece základna budování zdravé a pevné demokracie! Nepochybuji o tom, že tento proces začíná. Jinak by to bylo proti přírodě a tisíciletému dědictví našich předků. Naši předkové nám zane-

pokračování na straně 4

AKO SA POZERAŤ NA KOMUNISTOV

Mnohí sme absolvovali nedobrovoľne vysokú politickú školu a to i keď niektorí od 2 rokov - doživotne.

Nie VÚML, nie, to predsa zvládol každý nedouk, za desatinu doby, poháňaný najviac videním moci a z toho vyplývajúcimi hmotnými výhodami, ktoré mu to prinesie.

Mali sme to podstatne iné a zložitejšie. Bol to náš trest vymeraný nám komunistickou justíciou v akciách za slobodu, demokraciu, nesúhlas s barbarským vpádom vojsk do republiky v roku 1968. Tých semestrov bolo viac. Naučili sme si domýšľať veci, čo absolventom VÚMLu zjavne chýba. Našimi študovňami boli cely v komunistických väzniciach: Pankrác, Ruzyň, Leopoldov, Mírov, Bory, Valdice, koncentračné tábory na Jáchymovsku. Nesmieme zabudnúť na to povestné tretie oddelenie.

Prečo hovorím o komunistoch?

Zovšeobecňovať nechcem i keď by tu bolo dosť dôvodu. No nechcem vychádzať len a len z vlastných skúseností a poznatkov z DSZK (Dok. stred. zloč. kom.) a môžem hovoriť len o našich komunistoch

A preto nesmieme zabudnúť na drzosť slovného prehlásenia Stalínovho prisluhovača Gottwalda. Naši komunisti získavali skúsenosti od pozvaných expertov NKVD a dokonale ich využili. A to hlavne po februári 1984. Z komunistov sa stali naraz nadľudia, vládnuce nad osudmi i životmi spoluobčanov. Už o februári 1948 začalo veľké zatváranie, vyhladzovanie, vyhadzovanie z práce. Bol to nástup teroru bez zábran a hanby a tiež bez akéhokolvek citu. Opití mocou, ktorú urvali, nezastavili sa pred ničím. Kto povedal "nie" bol už odsúdený.

Ani nie rok po uchopení moci, stačili už súdiť a popravovať nevin-

pokračování na straně 4

ných lidí. Tak už 4.1.1949 bol popravený Ladislav Prieložný nar. 15.9.1923. Prvý popravený študent Karlovej univerzity bol Miloslav Chocnar. 19.1.1925 a popravený 19.2.1949. Dnes niektorí komunisti tvrdia, že nevedeli čomu slúžili a k čomu sa dávali zneužívať. Ale, ale! Keď to vedel ten obyčajný robotník, ktorý skoro nevedel písať ani čítať a bol už v roku 1950 popravený ako 22 ročný, lebo rozoznal dobré od zlého. Tak to dneska viete a preto sme tu, aby sme vydali svedectvo o vašej rodnej strane, zločineckej komunistickéj strane.

Dnes viem, že doteraz sa zverejnilo len promile tých hrôz a zločinov, organizovaného barbarstva, komunistickéj vlády a strany od roku 1948. Čudujem sa i dnes, ako je to možné, že sa nájdú ešte i dnes ľudia ochotní byť členmi kom. strany a jej odrôd, ktorá to ma všetko na svedomí a dokonca za ňu hovoriť. Čudujem sa aj dnes, že niektorí exkomunisti neodovzdali svoje kom. legitimácie zo svojho presvedčenia, ale na rozkaz. Kde sú vaše charaktery? Ved' nakoniec nech si to posúdi sám čitateľ.

Oni, tí naši komunisti, bývalí exkomunisti, i tak už zdiskreditovanej strany sa dnes nehanbia vystupovať na verejnosti. *Fedor*

chali obrovské dedičtvi, väčšina komunizmom postihenej generace jej není schopna chápat a přijímat. Neměli bychom čekat, až tato komunizmom postihenej generace národa odejde.

Dnes je potřeba vybudovat most, který toto dědictví přenesse na nastupující, negativní minulostí nezátíženou novou generaci. Koncentrujme naše úsilí a pomoc směrem k mladým. Toto by se mělo stát hlavním posláním, snahou a cílem našeho exilového hnutí. ČR trestuhodně odmítla svoji politikou stále ještě obrovský potenciál pomoci od krajanů žijících v zahraničí. Věřme, že bude schopna brzy tuto křivdu napravit. Možnost účasti zahraničních krajanů při příštích volbách písemnou formou by byla vstřícným a motivujícím gestem.

Ano, je ještě mnoho negativního k vidění, ale neztrácejme proto schopnost vidět i mnohé pozitivní. Česká republika potřebuje čas, trpělivost a novou víru v budoucnost. Bez víry, ať již má jakoukoli formu, není možné dojít k vytčeným cílům. Bez cíle či, vize, kterou máme neustále před sebou, nelze provádět obnovu společnosti. I vy zde přítomní můžete přispívat k obrození českého národa. Genetický fond českého národa se nachází na hranici zlomu. Je silně oslaben odchodem a likvidací intelektuálního a morálního fondu národa v průběhu staletí a ve století minulém. Pokud se toto nutné obrození národa neuskuteční, hrozí nebezpečí, že uprostřed Evropy zůstane jen skupina lidí hovořících českým jazykem, ale Český národ jako takový přestane existovat. V historii lidstva najdeme dost příkladů. Velké národy si mohou dovolit velké chyby, malé ne, chtějí-li přežít. Buďme optimisté. Věřme v možnost obrody. Věřme v budoucnost. A pokud se stavu, který si přejeme nedočkáme už během našich životů, musí nás těšit, že k tomu svojí činností a prací napomáháme. Vzdůstá tím naděje, že se toho dožijí naši potomci.

Možná se vám zdají být moje myšlenky trochu idealistické, ale nebyli to v minulosti právě idealisté, kteří stáli často na začátku obrovských společenských změn? ČR se po 50. letech komunistického vakua pomalu vrací tam, kam patří a vždy patřila. Přichází doba činů a osobní odpovědnosti. Pan Benjamin Kuras to vyjádřil v LN z 9. února 2001 takto: "Pánové, jsme na to sami. Nevím jak vy, ale mne osobně to vzpružuje." Mne také!

*Děkuji Vám za pozornost. NAZDAR
Jan Šínágl, Kriens, Švýcarsko*

O DUŠI NÁRODA

"I záleží konec konců na nás - na každém z nás, aby duše národa rostla. Nevíme, jak se to děje, ale víme, že se to děje a čím se to děje - a to nám musí být a opravdu může stačit k činnosti, k tvorbě nadosobní. Naše činy, víme určitě, nejsou prchavé a pomíjivé, mají osud, důsledky, dosažnost, ozvěnu. Velmi často ne hned viditelnou, nýbrž až po věcích patrnou. Život přítomnosti v jeho formách jest látkou života budoucnosti. Formy našeho života jsou pomíjivé, ale dosah jejich je věčný. Není jiné cesty, než pojmáti časnost po vzoru věčnosti - chtít časnost nejlepší, nejdokonalejší, jak jen si dovedeme představit, hníst vším úsilím, jehož jsme schopni, časnost do formy věčnost. Jen tak si budoucnost zakládáme - všechno ostatní je klam."

F. X. Šalda

ALTNAGELBERG

6. října t.r. sešli se političtí vězni na tradičním setkání u pomníku obětí komunismu v Československu v hornorakouské obci Altnagelberg, která leží těsně na české hranici. Památník v Altnagelbergu postavili bývalí českoslovenští političtí vězni žijící v exilu v roce 1988. Byl postaven v těsné blízkost České hranice hlavně proto, aby československá státní hymna "Kde domov můj" a "Nad Tatrou sa blýska" zde zpívaná účastníky setkání byla slyšet do vlasti.

Od roku 1988 se u památníku scházeli pravidelně bývalí političtí vězni z celého světa každým rokem (loňský rok byl výjimkou)

Letos se do Nagelbergu sjelo asi kolem stovky muklů. Samotné setkání bylo zahájeno mší svatou v místním kostele, kterou celebroidal bývalý dlouholetý politický vězeň bratr, papežský prelát Mons. ThDr. Antonín Huvar. Po mši svaté pokračoval oficiální program u památníku stojícího na prostranství před kostelem. Přítomné účastníky setkání zde uvítal člen výboru Světového sdružení bývalých československých politických vězňů v Zürichu a předseda Sdružení bývalých politických vězňů ČR 1948 - 1989 ve Znojmě, br. Dr. Gracian Tejral.

Hlavním řečníkem oficiálního setkání byl předseda slovenské sekce SvSBCsPV Zürich bratr František Bednár z Popradu. Druhým řečníkem byl br. Stanislav Stránský, předseda SBPV ČR 1948 - 1989 v Praze. Ten ve svém vystoupení zdůraznil, že všichni jsme byli československými politickými vězni a bojovali jsme proti československému komunistickému režimu a tak jednotu mezi Čechy a Slovákmi nemůže nikdy nikdo rozdělit. I když došlo politiky k rozdělení našeho společného státu, cítíme se všichni být Čechoslováky.

Setkání bylo pak zakončeno českou a slovenskou státní hymnou.

Účastníci setkání se poté společně přesunuli do Nových Hradů na české straně hranice, kde při a po obědě pokračovaly neformální diskuse.

Celé setkání v hornorakouském Altnagelbergu vyznělo jako mohutné vyznání československé jednoty, kterou žádní politikové nemohou rozbít.

RNDr. Gracian Tejral

foto: JUDr. Jiří Šetina

Projev bratra Františka Bednára na pietním shromáždění v rakouském Altnagelbergu dne 6.10.2001

Vážení a milí priatelia!

Dostalo sa mi cti vystúpiť na tomto symbolickom mieste pri památníku obetiam komunistického teroru v Československu. Oslovujem Vás aj v mene našich bratov a sestier zo Slovenska, ktorí sa kvôli značnej vzdialenosti nemohli na tomto stretnutí zúčastniť.

V roku 1993 nás rozdelili politici a ich politické rozhodnutia, ktoré možno raz posúdi história. Toto politické rozhodnutie bez najvyššieho princípu demokracie - referenta, však napriek hraniciam nemôže rozdeliť našu spoločnú minulosť a spoločné utrpenie. Spôsobené komunistickým režimom. V komunistických lágroch sme boli všetci mukli, bez rozdielu národnosti a všetkých nás spájala viera v nádej, že raz sa naše trápenie skončí.

Dni slobody naozaj prišli a dnes si mnohí z nás, ktorým najvyšší doprial prežiť pozemské peklo, kladú otázku či je táto sloboda takou o akej sme snívali. Ako keby sa ľudstvo stále nedokázalo poučiť z vlastnej histórie. Diabol kráčaľ dejinami človeka v rôznom rúchu. Jeho stopy v tomto 20. Storočí zostali zaliaté krvou a utrpením miliónov obetí. Prechádzal ním odetý v metamýte fašizmu a komunizmu so súčtom megavrážd. S fašizmom sa svet vyporiadal Norimbergom. Vysporiadanie sa s komunizmom sa utopilo v osidlach zlatého teľaťa a moci peniazí, ktoré vystriedali moc ideologickú.

Boli naše obete a utrpenie naozaj zbytočné ak dne naše slová narážajú
pokračování na straně 6

František Bednár při projevu

foto: JUDr. Jiří Šetina

a mír ľahostajnosti a nepochopenia a November 1989 sa stal najlepším obchodom, aký komunisti urobili od roku 1948?!

Vývoj za vyše desať rokov od rozkladu reálneho socializmu v Československu, trpko vystihuje výrok francúzskeho pedagóga a arcibiskupa Francois Fénelon de Salignac: "Pravda bez moci a moc bez pravdy - aké to strašné."

Ľlovek je výnimočný práve tým, že aj keď je zdeptaný a stokrát padne tvárou do blata, dokáže vstať a ísť ďalej. Keď aj my často padáme a prepadáme skepse a rezignácii, najme na pamäti, že pravda je na našej strane a je našou morálnou povinnosťou a záväzkom voči mŕtvym bratom a sestram nedovoliť, aby táto

pokračování na straně 7

Kázání otce Huvara při mši svaté v Altnagelbergu dne 6.10.2001

Vážení bratři a sestry!

Je těžko určit, co je větším darem, anebo chcete-li milostí, zda to, že jsme pohromadě jako širší rodina, která zaměřovala svá jednání k jednomu cíli, totiž žít podle norem mravního kodexu, který celá staletí udržuje ne jenom Evropu, ale celý lidský rod.

Pozastavujeme se před oltářem, abychom sepjali své ruce k živé modlitbě za všechny ty, kteří sice s námi nastupovali do těch zločinných mlýnů bolševického systému, anebo i vy, kdo jste museli opustit vlast, které říkáme naše.

Zdravím Vás všechny opravdu upřímně, protože doby jsou nedobré a lidské společenství rozhárané do té míry, že my, co jsme zkusili všechny slasti převýchovy, musíme být stále tím živým svědomím, které jiným bude tím nezištným způsobem ukazovat jak je potřeba žít, aby mohl být celý lidský rod šťastný.

Kolik je nás rozdílných osob, tolik známe rozdílných vzájemných přístupů k problémům. Ne stejně hodnotíme historii uplynulých let a zvláště, kdo nese na sobě stopy krutostí, má co překonávat, aby zlost se proměnila v naději a to tím spíše, že se setkáváme se spolubratry, kteří mnohem více třeba trpěli než my sami. Jenže nyní jsme z tohoto pekla vyvázli ještě se životem, který musíme nutně považovat za velký nenahraditelný dar, ale též za úkol, kdy máme své zkušenosti skládat k nohám té generace, která jde za námi. Vy víte všichni stejně jako my, že v naší vlasti nejsou slavní žádní opravdoví vlastenci, že spíše se kupí věnec mučedníkům, když si ho sami tak, jak máme zkušenosti zaplatíme. Nesmíme čekat na jakoukoliv odměnu ani na jakékoli uznání, protože kvůli tomu jsme neplnili onen velký příkaz, abychom si vyžebřovali přízeň mocných.

Uvažujeme, a zvláště na těchto slavných místech, kde už po desetiletí nalézá jeden každý z postižených opravdovou úlevu, ale též novou chuť ještě něco udělat pro ty, kdo jdou za námi. Smutku jsme se zbavili dávno, protože ten jsme neznali ani v převýchovných či na šachtách. Plazit se po bříse nás nenaučili ani mocní, ani ti, kdo se plazili vždycky úlisně za pány. Chceme zůstat i nadále šikem, i třeba s pocuchaným zevnějškem, se slabým zdravotním fondem, ale s neomezenou chutí být všem skutečným vzorem života. Vzpomeňme jenom, jaké to byly krásné okamžiky, kdy v tichosti každý z nás dovedl hodnotit, ale hodnotit opravdově všechny klady i zápory života a dovedli jsme z nich brát sílu i nadšení, aby se dalo vydržet to, co mělo znamenat naše vymazání z kalendáře života

Je nám těžko vzpomínat na všechno to, co zůstává tuze lidské i v našem sourozenství. Snad jen vzpomeňme na poslední pouť na sv. Hostýně, která znamenala pro nás všechny jakýsi mezník v hodnocení těch, kdo procházeli kriminály a šachtami. Kdyby všichni, co procházeli těmito temnými stezkami, byli charakterově na výši, jak by bylo možné, abychom hledali ještě jeden na druhém chyby, které považujeme za neodpustitelné, anebo jak bychom mohli ještě upadat až do takových krajností tak, jak jsme to zažili v naší vlasti, že i když je doba vážná, nejistá, ba nebezpečná, nestydí se někteří z nás podávat ještě pohrozkám dřívějších katů neblahé zprávy jeden o druhém a žádat zadostiučinění. To může dát jenom člověk, který je na výši

anebo sám Bůh, který může odpustit jakýkoliv přestupek v životě.

Jsmo v situaci, která není nadějná. Nejsme mezi lidmi, kteří by dovedli hodnotit utrpení, ba dokonca naše školství a veřejné instituce či veřejní činitelé usilují o to, aby se zničilo všechno to, co považujeme a co je též ve skutečnosti hodnotným utrpením i pro národ. Kdybychom tímto způsobem procházeli přítomné dějiny u nás, jistě bychom nezárili radostí.

Vzpomínáme dnes na všechny, na ty, kdo přežili a nezapomínáme ani na ty, kdo toužebně očekávali, že se jim jejich synové nebo dcery vrátí domů. Strádání a utrpení těch, kdo jste byli mimo naše území, je rozdílného charakteru, ale sami dovedete vy určit, kolik jste toho museli snést na svých bedrech, když všude jste byli jako cizinci, kteří opustili svoju vlasť. Kdo rozuměl našim poměrům tenkrát a kdo jim rozumí v naší vlasťi, když my, kdo jsme ještě poslední živí svědkové, nemáme možnosť udat cokoli z týchto zkušeností a zkušenostně jsme odstrkovaní od všeho, co by mohlo oživit ve všech členech stávajícího národy sílu charakteru, které měly být zlomeny mřížemi a okovy.

ThDr. Antonín Huvar

foto: RNDr. Gracian Tejral

Kolik to jenom stýskání na to, co není v pořádku, to ví každý z nás, ale kolik je v tom onoho jedu, který rád zase opakoval všechno to, co stálo tolik životů, ale též i naši vlasť majetku a možností. Nejenom, že jsme byli odříznuti od lidského kmene ať evropského či světového, byli jsme trestáni jenom za pouhou zmínku a není možné vymazat se svého vlastního slovníku to, co znamenalo hluboké rány i na našich organizmech. Museli bychom se nejdříve naučit zapřít sebe a zapřít tím i národ. Je dvakrát bolestnější, že všechno to, co bychom rádi svěřili jako bohatství, které je možné zvětšovat, je poplíváno, znevažováno, odhazováno do smeti jako věc, o které se nemusí, ba nesmí ani zajímat, protože tí, kdo jsou v čele, jsou vlastně jenom pokračovateli všech těch, kdo nechávali stopy na našich organizmech.

Kde se vzala chamtivost, snaha podvádět, kde se jenom dá? Považovat sebe za všechno a potřebného člověka za nic? Kde došel tento posmívaný národ k toliké proradnosti, kterou nikdo z nás nepředpokládal, ať to bylo v šachtách anebo na samotkách. Pach plných hrnců, které jsou slíbeny a ne jinak, než jenom podmíněně, šíří dál nenávist a dokonca tolik i z našich spolubratří zapomnělo žít na nutnosť žít podle pravdy. Nechejme ty staré spory, tím více, jestliže se jedná jen o věci osobní, protože zde a v tuto dobu zvlášť vážnou, jde vlastně o všechno. Jde o člověka, jde o národ, jde o tvář všech těch, kdo nesmějí brát podíl na oné bezradné a bezedné podvodné pokračování na straně 8

pravda zapadla do prachu zabudnutia. Pokiaľ tu ostane posledný z nás, je jeho poslaním aby urobil všetko preto aby neplatilo, že ľudstvo síce uznáva potrebu pravdy ale viac mu lichoťi a utešuje ho lož, ktorá v ňom prebúdza nekonečné a falošné nádeje.

Naše poslanie je preto nesmierne ťažké, pretože tí, ktorým sa dnes korí svet a ani nevie prečo a možno zajtra ich opľuje, zatratí a pochová do zabudnutia sa vyhýbajú úzkostlivo pravde o sebe, ktorá je taká ťažká a jednoduchá. Namiesto pravdy oni radšej kúzlia ako eskamotéri z ruží klam pre tliekajúce publikum. Politik víťazí vo voľbách lživými sľubmi a obchodník hromadí peniaze na základe lživých informácií.

Pýtame sa čo je vlastne pravda? Iba fluidum Pilátovej skepsy?! Nie, pravdou je láskavá a tichá hrdosť Krista, ktorý stál pred Pilátom a povedal: "Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo o pravde."

Kristus nie je legendou ani mýtom, kde ho chceli zatlačiť fašisti a komunisti - najväčší nepriatelia pravdy. Kristus bol revolucionár. Najväčší a nasledovania najhodnejší.

Hovoril pravdu mocným tohoto sveta. Farizejov, saducejov, veľkňazov nazval bez rozpakov obielenými hrobmi, ktoré sú biele a čisté na povrchu, zapáchajúce však vo vnútri. Práve preto ho nenavideli a zločinci chceli z neho urobiť pred dejinami zločince a ukrižovali ho s lúpežníkmi po boku. Pravda sa však ukrižovať nedá. A ani tým, ktorí sa dnes snažia zatajovať svoju čiernu minulosť sa to nakoniec nepodarí.

Bratia a sestry - členovia Svetového združenia bývalých československých politických väzňov, vážení prítomní, chcel by som Vás na záver môjho príhovoru informovať o akciách našej organizácie na Slovensku

Žiaľ Bohu, ako sme zistili, na Slovensku sa nikde nenachádza primeraný pamätník obetiam okupácie v pokračování na straně 8

roku 1968, napriek tomuže desiatky našich spoluobčanov zaplatili za tento komunistický zločin svojimi životmi.

Preto v meně Svetového združenia pripravujeme 21. Augusta 2002 odhalenie pamätníka na námestí v Poprade, so štatistikou obetí a zranených v rámci celého vtedajšieho Československa. Na odhalenia pamätníka za účasti príbuzných obetí, Vás srdečne pozývame. Nie je nám známe aká je situácie s podobným pamätníkom v Českej republike, ale zrejme nebude iná.

Touto akciou s uvedením našej organizácie na mramorovej tabuli, by sa stal tento pamätník symbolom našej spolupatričnosti, porozumenia a v budúcnosti aj miestom pietnych stretnutí na Slovensku pod Tatrami v Poprade.

Na tejto hranici, ktorá ešte pred desiatimi rokmi tvorila železnú oponu medzi dvoma svetmi, avšak na Slovensko-Rakúskej, bol v 80. rokoch usmrtený medzi dvoma svetmi mladý Ondrej Brejka z Kežmarku, ktorá sa spolu s dvoma priateľmi

Chcel dostať na slobodu z komunistického Československa. Jeho mŕtve telo bolo vytiahnuté z rieky Moravy pri rakúskej obci Stiefried, kde je dodnes pochovaný na okraji pri múre cintorína. Na pohrebe sa nemohli zúčastniť ani jeho rodičia a príbuzní. V roku 1992 ma navštívil jeho otec s prosbou o pomoc pri prevoze jeho syna do rodného Kežmarku na Slovensko, kde má pre neho pripravené miesto na cintoríne. Žiaľ! Bohu, jeho otec sa po našich márných snáhach nezáujem zo strany kompetentných už nedožil prevozu svojho syna. Nepomohla ani KPV ani MZV SROV. A tak posledné želanie jeho dnes už nebohého otca ostalo nesplnené pre ľudskú ľahostajnosť a nezáujem. Preto sme sa rozhodli v meně Svetového združenia uskutočniť zbierku na zhromaždenie finančných prostriedkov, za ktoré by sme aj po

pokračování na straně 9

praxi, kterou si tolik z našich spolubratří oblíbilo. Jsme svědomím? Tak jim budme úplně, ale to předpokládá pevnost charakteru, radost z možnosti být prospěšný všem ostatním a pomáhat, kde je to jenom možné. Musí nás být vidět podle díla, i když údy slábnou, paměť upadá, přece jenom jsme to ještě my, kdo jsme byli zvyklí považovat Česko-slovenský národ za jednotný a nadějný v celé střední Evropě.

Kolik je z toho všechno, co jsme prožili pravda, to si máme připomenout při každém setkání. Jak by to bylo krásné, kdyby to byla pravda, že je u nás skutečná svoboda. Nemohl by jeden druhého sundávat, závidět růst a znevažovat praxi života, kterou považujeme za správnou. Není šablony, do které by bylo možné všechny vtěsnat, ale jsou možnosti, které můžeme využít, abychom všem dokázali, že pravý optimismus spočívá ne v pozitivích, ale v daných možnostech, které se dají rozvíjet pro blaho všech ostatních.

Jsme zde jako vykřičník a děkujeme Bohu za to, že nás ještě někdo může za vykřičník považovat. Všechno negativní přikryjme svým radostným přístupem k těm záležitostem, ve kterých osobnost se může rozvíjet a růst k radosti nejbližších i celého národa.

Ať je pozhnaná i tato chvíle, ve které spolu s našimi bratry Slováci, když jsme spolu trpěli, spolu vzpomínáme a obětujeme každou z těchto vzácných chvil jako projev vděčnosti za darovaný ještě život.

Ať Bůh žehná každému, kdo pochopil, že jeho život může být chválou celého lidstva.

MUKLOVÉ PIETNĚ VZPOMÍNALI U POMNÍKU V ALTNAGELBERGU

foto: RNDr. Gracian Tejral

ALTNAGELBERG. Zřejmě jediným místem v rakouském pohraničí, kde se nachází pamätník obětím komunismu v Československu je dolnorakouský Altnagelberg.

Na druhé straně bývalé železné opony jej vybudovali v roce 1988 bývalí političtí vězni žijící v exilu po celém světě.

Dne 6. října se zde na svém tradičním pietním setkání zorganizovaném Světovým sdružením bývalých československých vězňů, se sídlem v Curychu a Sdružením bývalých politických vězňů ČR 1948 - 1989 Znojmo a Praha, sešlo se přes osmdesát bývalých muků, včetně početného zastoupení spolubratří z Konfederace politických vězňů ČR.

Po bohoslužbe v miestnom kostele, kde mši svatou celebrol papežský prelát Mons. ThDr. Antonín Huvar, se u nevelikého obelisku s křížem účastníci setkání shromáždili a položili věnce, aby připomněli svým svědectvím období totality a komunistické zvěle. Hlavní projevy přednesli bratři František Bednár ze Slovenska a Stanislav Stránský z Prahy, předseda Sdružení bývalých politických vězňů. Z projevů i z pozdějších názorů v rámci neformálních diskusí na druhé straně hranice zaznívala značná skepse a rozčarování ze současné společenské situace ve vlasti. Akce byli dále přítomni mj. bývalý generální prokurátor ŠFR Jiří Šetina, předseda slovenské Konfederácie prenasledovaných komunizmom generál v. v. Juraj Fedor, vydavateľ česko-kanadského měsíčníku SVĚDOMÍ/CONSCIENCE Milo Komínek a v řadách účastníků ze Znojma pak nemohl chybět jeden z hlavních organizátorů akce Gracian Tejral, který oficiální program moderoval.

Kritické názory na stávající situaci i smutné reminiscence na rozpad Československa si však nemohl osobně vyslechnout žádný z českých politiků hlásících se proklamativně k tzv. pravici. Tito zřejmě nepovažovali setkání s bývalými mukly za dostatečný důvod pro vhodné mediální zviditelnění. Neměli tak ani možnost svými podpisy podpořit právě zde vzniklou petici na podporu vězněného člena KPV, bývalého kapitána BIS Vladimíra Hučína, který je v současnosti na psychiatrickém oddělení vězeňské nemocnice Brno-Bohunice.

Inu-antikomunismus a odpor k totalitě se v naší vlasti stal již opět zřejmě závažnou diagnózou.

(Převzato z regionálních novin ZNOJEMSKÝ TÝDEN)

Jan Toman

Pamätník obetiam okupácie

František Bednár jun.

Svetové združenie bývalých Československých politických väzňov, pripravuje na mieste, kde bol zastrelený 19. ročný Jozef Bonk z Hôrky a 14 občanov nášho regiónu bolo zranených strelbou sovietskych vojakov, inštaláciu dôstojného pamätníka. Na jednej tabuli bude text o počte usmrtených a zranených občanov na území býv. ČSSR a druhá tabuľa bude venovaná udalostiam na popradskom námestí. Týmto chceme splatiť náš dlh, ktorý máme voči tejto, v našej histórii tak významne, udalosti, na ktorú sa v novembri 1989 zabudlo. Je smutné, že sme si pospomínali na oveľa dávnejšiu minulosť a uctili osobnosti vojnového Slovenského štátu a pritom nenašli miesto na 23 ročnú okupáciu a 172 mŕtvych a stovky ranených.

Na Slovensku sa dnes veľa polemizuje o vstupe do NATO, ale vôbec sa už nehovorí o 23 ročnej okupácii bývalou sovietskou armádou. Tí najslovenskejší a najnárodnejší politici ako keby boli postihnutí zatemnením mozgu keď "nevedia pochopiť" kto zaručí tomuto štátu skutočnú bezpečnosť. V histórii Severoatlantickej aliancie sa nikdy nevyskytol taký barbarský akt, akým boli udalosti 21. augusta 1968 v bývalom Československu. Veď ČSSR bola členom Varšavskej zmluvy, ktorá mala ho chrániť pred tzv. agresorom zo západu. Paradoxne však tento štát zákerne a bez vyhlásenia prepadli vlastní spojenci.

O okupácii sa dnes mlčí ako keby sa mnohí báli nedávnej histórie a poznani pravdy. Boja sa pozrieť do tohoto zrkadla, ktoré odhaľuje ich vlastnú

pokračování na straně 10

rokoch urobili spravodlivosti zadosť-učinenie a umožnili tejto obeti komunizmu dôstojný pohreb. Ak by to bolo vo Vašich možnostiach nám pomôcť, v menš jeho príbuzných Vám vyslovujem vrelé poďakovanie. Verím, že spoločnými silami a s Božou pomocou sa nám to podarí a tak ako sa stretne pri odhalení pamätníka obetiam okupácie v roku 1968 rovnako sa stretne aj na dôstojnom pohrebe Ondreja Brejku.

Boh Vám žehnaj!

Matčina modlitba

(Věnováno mamince)

*Pohlédni, Bože, pod svůj kříž
kdo ruce své tam spíná,
kdo pro slzy už nevidí
A přece neproklíná,
kdo Tobě tiše žaluje
a prosí: "Vrať mi syna!"*

*Já žitím, Pane, chudě šla
s pokorou řeholnice,
smiluj se proto nade mnou
než dohoří má svíce,
ať v návratu mne obejmě
a neodchází více.*

*Chvilíčku u něj okřeji,
v můj podzim sníh už padá,
unoučatům budu vyprávět
pohádky svého mlada,
pak, Pane, můžeš zavolat-
- a já už půjdu ráda.*

Ruzyň 1955

*Ze sbírky básní "Květy koridorů"
od Jiřího Herzinger*

"Prokážete nejvyšší službu státu a národu, když pozdvihnete nikoliv střechy domů, ale duše občanů, neboť jest lépe, aby velké duše přebývaly v malých domech, než duše nízké číhaly v přibytých velkých."

Epiktetos z Hierapole

Kudlovice, stavba kostela

Moravsko-slovácká vesnička Kudlovice, leží medzi Napajedly a Uherským Hradištem, nemá kostel. Občané jezdí na bohoslužby do Babic, susední vesnice, ale autobus tam v nedeli nejezdí.

Rozhodli se tedy, postavit si v obci kostel. Založili občanské sdružení, dostali povolení ke stavbě od ministerstva vnitra, mají též souhlas církevních orgánů, chuť do práce, ale chybí jim finance. Přispívají sami podle svých možností - žijí zde též bývalí političtí vězni, ale sponzorů je málo.

Obrací se proto na nás, bývalé politické vězně a na ostatní krajany žijící ve Švýcarsku, jakož i na mukly v republice a ostatní občany dobré vůle s prosbou o pomoc. Přispějte, prosím, vážení přátelé dle svých možností na dobrou věc. Občané Kudlovic Vám budou vděční a již nyní děkují předem za poskytnutou pomoc.

Bankovní spojení pro příspěvky:
Komerční banka,
pobočka 686 01 Uherské Hradiště
Č. ú.: 000863802500457/0100

Altnagelberg - otec Antonín Huvar a František Bednár jun.

foto: JUDr. Jiří Šetina

tvár. August 1968 bol praobyčajnou sprostou zradou. A za zradu sa vždy platí. V mene tzv. normalizácie a lepšej budúcnosti svoji deti v skutočnosti prejedli ich budúcnosť. Okupáciu nazvali Internacionálnou pomocou a zapredali vlastnú dušu. Bol to pakt s diablom. A čo je najhoršie odvtedy sa začala pretváarka, ktorá poznamenala dodnes aj nasledujúce generácie. Z ideálov zostala dekorácia a namiesto toho sa stalo životným krédom "kto nekradne, okráda vlastnú rodinu". Vytvoril sa životný štýl, nosenia dvoch tvári. Jednej pre hocaký režim a tej druhej - privátnej. Ako by sme od vtedy stratili orientáciu, čo vlastne chceme a kam chceme ísť.

Druhou akciou Svetového združenia je prevoz telesných pozostatkov Ondreja Brejku z rakúskeho Stilfridu, ktorý bol v roku 1980 usmrtený pri úteku z komunistického Československa. Ak už tí, ktorí nesú zodpovednosť za smrť mladých ľudí neboli na rozdiel od Nemecka bráni nezodpovednosť, aspoň ich obeť by mali mať právo na dôstojný a slušný pohreb za účasti ich rodín. V mene našej organizácie a rodín týchto obetí sa obraciam na všetkých s prosbou o podporenie našich iniciatív. Kto by chcel finančne prispieť na pamätník a prevoz, môže tak urobiť na náš účet u Československej obchodnej banky a.s., zahraničnej pobočky v SR v Poprade. (č. 20120010 ABO verzia č. účtu: 8010-0513201203)

Všetkým prispievateľom vyslovujeme vrelé poďakovanie.

Svetové združenie bývalých československých väzňov

Mene tekel

Ve jménu těch co s šibeníc volali prokletí,
ve jménu dětí, matek, žen - nevinných obětí,
ve jménu těch co u hranic zastřeleni byli,
ve jménu těch co z vězení se zpátky nevrátili,
ve jménu těch co otroky bratrů svých se stali
a přesto za jidášský groš svou čest neprodali,
ve jménu lásky, života, pravdy a lidských práv,
ve jménu psanců - tuláků bloudících v cizinách,
ve jménu těch co žili věk za branami pekelí,
ve jménu všech já biblické píši: Mene tekel!

Leopoldov 1961

Ze sbírky básní "Květy koridorů" od Jiřího Herzingera.

Bezpečnostní prověrky - další bouda na českou demokracii?

Na podzim roku 1998 se stal součástí českého právního řádu zákon č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů. Česká republika tak měla získat potřebný a jistě žádoucí nástroj k zajištění odpovídající ochrany tajných informací. Není pochyb, že k tomu došlo zejména v souvislosti s nadcházejícím vstupem ČR do NATO. Po tříleté aplikaci zmíněné právní normy je však zřejmé, že nedokonalá ustanovení posloužila snad nejlépe těm, před nimiž měl zákon zájmy České republiky a jeho nových spojenců preventivně chránit. Ze zákona, který se podle západoevropského vzoru měl stát ústřední normou ochrany utajovaných skutečností členského státu NATO se stal v realitě postkomunistické České republiky (a často v režii osob s minulostí zcela konformních přísluhovačů zločinecké KSČ) nástroj lehce zneužitelný. Zneužitelný k posílení moci určitých skupin a k takřka nekontrolovatelným personálním čistkám v některých pozicích státní správy i významných firem s významnou účastí státu. Některé dopady zákona musejí u pamětníků jistě vyvolávat neblahé reminiscence na obdobně vyznívající zákonná i jiná opatření v období dějinných zvratů naší společnosti minulého století - na období let 1939, 1945-1949 i 1969-1971.

Nebylo vskutku divu, že i přes zjevnou potřebu nahrazení již nevyhovující roztržité právní úpravy, zejména novelizovaného zákona č. 102/1971 Sb., o ochraně státního tajemství, a i přes výrazný zájem demokratických zemí na nové české úpravě, nechtěla žádná z polistopadových vlád tuto Pandořinu schránku otevírat. Černý Petr tak nakonec na přelomu let 1997/1998 padl na tzv. zimní vládu pod vedením dlouholetého člena KSČ Josefa Tošovského, dosazenou do Strakovy akademie v důsledku událostí známých pod názvem "Sarajevský atentát". Průběh legislativního procesu byl poznamenán tím, co je v jistých obměnách pro legislativní činnost v souvisejících oblastech, podstatně se dotýkajících práv občanů, charakteristické dodnes (například v souvislosti s přijímáním zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, jinak též prezídaném "zákonem o ochraně agentů StB", novelami zákona o policii, o azylu atd.). Uspěchanost pod záminkou nutnosti úpravy, vágních odkazů na tlak zvenčí, podivné zvraty měnící věci podstatné, regulace často bez konzultací a obecné shody demokratických sil, záměrné zmatky při hlasování - to vše ukrájící kousek za kouskem svobody nás všech ve prospěch čím dál mocnějšího státu. Ovšem ve prospěch takového státu, ve kterém na vedoucích pozicích zůstávají mnozí ti, kteří se domnívají, že stejně jako stranickou legitimaci lze den ze dne vyměnit i myšlení a systém hodnot. Jakoby snad ani nebylo jáchymovských korekcí, drátů a střelby na hranicích, upálených Palachů, plných letenských plánů nadšeně defilujících pod tribunou s předsednictvy ÚV, statisíce stran špíny a hnusu, poctivě dodnes strážných před občany v temnotě archivů.

Noční můrou řady českých politiků i občanů se staly především ty paragrafy zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností, které pojednávají o bezpečnostních prověrkách. Ty totiž musí absolvovat každý, kdo se buďto uchází o pozici, ve které se předpokládá, že přijde do styku s takovými materiály, které mají určitý stupeň utajení, nebo tuto pozici chce i nadále zastávat. Nezbytným kvalifikačním předpokladem k vykonávání takové pozice

pokračování na straně 12

K projevu prezidenta republiky Václava Havla na pražském Hradě dne 28. října 2001

28. října t.r. přednesl prezident republiky Václav Havel při slavnostní příležitosti předávání vysokých státních vyznamenání ve Vladislavském sále pražského Hradu svůj projev, kterým u nás mullů vyvolal smíšené pocity. Na jedné straně byl to pocit radosti nad tím, že se konečně našel někdo, kdo vůbec projevil zájem o vypořádání se s minulostí a ocenil zásluhy těch, kteří se postavili proti rudému teroru v minulých letech. Na druhé však vyvolal v nás tento projev pocit smutku nad tím, že prezident se svým "poznáním" přišel na veřejnost tak moc pozdě.

Jediným kladným efektem celého tohoto prezidentova projevu byla reakce našich vysoce postavených politiků. Reakce, která poodhalila jejich masku a tak se ukázalo co se pod ní skrývá. Co v nich vlastně ve skutečnosti je. Projev v prvé řadě a samozřejmě velice rozhněval komunisty a levici celkově. Není se čemu divit. Potrefená husa se vždy ozve. Je ale pro nás nepochopitelné a s podivem, že mnoho politiků tzv. pravice, kteří prezentují svůj antikomunismus silnými slovy na každém kroku, byli rovněž prezidentovým zhodnocením jistého úseku dějin českého národa, předneseného při příležitosti státního svátku, velmi roztrpčeni. Nu a tak se alespoň ukázalo jaká jim ve skutečnosti v žilách koľuje krev.

Pro doplnění a místo dalšího komentáře redakce Mukla převzala ze švýcarského časopisu Polygon dva zajímavé články, které otiskuje níže. Jejich obsah jistě vnese váženému čtenáři podrobnější obraz o tom proč vyrovnání s komunistickou minulostí se nekonalo a konat nikdy, za vlády soukané garnitury politiků, konat ni kdy nebude.

RNDr. Gracian Tejral

CHRISTO NEBO CHRIST?

(Převzato z POLYGON 6/2001)

Doplníme - li první slovo o jméno "Monte" a druhé o "Ježíš", vyjde nám tajenka našeho názvu. Ano, hrabě Monte Christo nebo Ježíš Kristus? Dva muži, kteří se stali symboly pro vyrovnání křivd. Pomsta nebo odpuštění? Přišel jsem na svět k soudu, řekl Ježíš a svojí smrtí na kříži vzal na sebe hříchy jiných. Jeho čin dal vzniknout hnutí, které položilo základy západního světa a jeho kultury - křesťanství. Jeho život a činy, o kterých nám vypráví Nový zákon, zachovaly poselství lásky a odpuštění, zatímco římské právo ze stejné doby a dřívější, tvořící neméně důležitou složku lidské civilizace, nám předalo principy trestního práva vycházející ze zásad prevalence a trestu. Edmond Dantes dal průchod přirozené spravedlnosti tam, kde ruka zákona a Boží nestačily. Ani on nebyl prvním "přirozeným" zákonodárcem. Antický autor Plútarchos nám zanechal výrok dívky, kterou ukvapeně a proti právu zabil spartský král Pasánios "Tu cole iustitiam: teque alios manet ultor" (Měj v úctě spravedlnost, neboť mstitel na tebe čeká). Z těch literárně nejslavnějších ji vzal do svých rukou hrabě Monte Christo a málokdo z čtenářů slavného Dumasova románu mu ji upřel. Proto může-

pokračování na straně 13

se totiž stalo osvědčení, vydané na základě závěrů bezpečnostní prověrky. S utajovanými skutečnostmi se podle znění zákona může nadále setkávat pouze taková osoba, která byla k tomuto určena svým zaměstnavatelem a které bylo právě na základě bezpečnostní prověrky vydáno kompetentním orgánem toto osvědčení. Působnost k realizaci prověrek a k vydávání i odnímání již vydaných osvědčení byla rozdělena mezi několik subjektů - obecně ji vykonává zákonem nově konstituovaný ústřední orgán státní správy - Národní bezpečnostní úřad, který se při své rozhodovací činnosti opírá o závěry a zjištění řady tzv. povinných míst, zejména zpravodajských služeb, orgánů státní správy, Úřadu pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu atd. Z proklamativního důvodu utajení činnosti bylo umožněno, aby podobnou kompetencí také disponovaly vůči svým příslušníkům a zaměstnancům tři české zpravodajské služby a vyjimečně i Policie ČR. A aby toho snad nebylo v českých lůzích a hájích málo, po neustálém zdůrazňování potíží s rychlostí prověrek byla kompetence vůči svým zaměstnancům samostatně prověřování do určitého stupně svěřena novelou v roce 2000 i do působnosti orgánů Ministerstva obrany a Ministerstva zahraničních věcí.

Ihned po volbách roku 1998 došlo na všech významných postech představitelů odpovědných za bezpečnostní prověřování k zásadním změnám. Do čela ředitele BIS byl dosazen pronajimatel nemovitosti kasinu a člověk usvědčený z účelového lhaní Jiří Růžek, Petr Kadlec - mediálně známý nejen svou výtržností na náhodské diskotéce - vystřídal po dramatickém střetu dosavadního šéfa NBÚ Koláře, ředitelem civilní rozvědky ÚZSI se stal až chorobně nelояlní Petr Zeman, člověk opakovaně kázeňsky na předchozím pracovišti trestaný. Personální rošády snad ještě umocnila zcela otevřená čistka v Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu. Právě zde se mělo ruku v ruce s administrativními restrikcemi zamezit mnohým kvalifikovaným a odborně nejzdatnějším lidem, kteří neskýtali nové vládnoucí garnituře záruky lhostejného přihlížení k návratu bývalých struktur do rozhodujících mocenských pozic, přístup k důležitým archivním materiálům. Není nutno dodat, že nově dosazené špičky a jejich příznivci zde i v jiných institucích, třeba v podnicích s významnou státní účastí nebo v jiných orgánech státní správy, si pro sebe (pochopitelně - nejčastěji vzájemně), nebo pro sobě zcela oddané jmenované tzv. bezpečnostní ředitele, zajistili závčas osvědčení odpovídající příslušnému vysokému stupni bezpečnostního prověření. Již od počátku bylo zasvěceným zřejmé, o co vlastně těmto lidem půjde - z obsazených pozic kontrolovat prostřednictvím archivních materiálů minulost, zajistit si bezpodmínečnou lojalitu podřízených výkonných pracovníků a obratně manipulovat prostřednictvím Národně bezpečnostního úřadu a zpravodajských služeb se současností i s budoucností. Významnou měrou měla k tomuto posloužit právě stávající podoba zákona č. 148/1998 Sb., přijímaného z důvodů nezbytnosti pod vnějším tlakem a časové tísní.

A tak se začalo pod rouškou utajení prověřovat. Negativní verdikty, bez zdůvodnění a bez možnosti objektivního přezkumu, se však - světe div se - nezačaly obecně týkat desítek absolventů prestižních sovětských diplomatických škol, řady osvědčených kádrů všech možných správ bývalé StB s nostalgií po zlatých dobrých časech kágebáckých kurzů, úslužných aparátčků, bachařů, a už vůbec ne kovaných exsoudruhů důstojníků vyškolených k obraně Varšavské smlouvy - záštity to míru. Není divu, že realisté v Bruselu na podobnou švejkovinu v českém provedení zas tak neskočili a mnohým z delegovaných českých zástupců v nážehlených uniformách umožnili užívat si i nadále svých dolarových diet jen za pořádně polstrovanými dveřmi předsálí jednacích sálů. Přece jenom to není tak dávno, co i současný šéf našich vojenských špiónů generál Giezl, jinak bývalý kádrový rozvědčík komunistické rozvědky vyško-

lený v Moskvě, reprezentoval zájmy sovětského impéria mezi syrskými plukovníky i pod žhnoucím sluncem Káhiry.

I do českých médií tu a tam občas cosi proniklo, aby se však vzápětí v zájmu jakéhosi vyššího principu a za dojmu všeobecné politické shody vše kolem podivných prověrek zase ututlalo. Předpokládaná halasná aktivita poslanců KSČM, právem se jistě obávajících, jak se aplikace zákona odrazí na jejich potencionálních ovečkách zavrtaných ve státní správě, se brzy ukázala jako zbytečná a předčasná. Vždyť po zjištění, že jako bezpečnostní riziko nebude obecně bráno do úvahy působení v orgánech její zločinecké předchůdkyně, příslušnost ke složkám StB, ba ani k úderné pěsti dělnické třídy - Lidovým milicím, mohli být s aplikací a s důsledky zákona vcelku spokojeni. Důkazem toho je nakonec i bezproblémové prověření poslankyně KSČM soudružky Zuzky Rujbrové, členky Stálé komise Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR pro kontrolu činnosti BIS, na stupeň nejvyšší.

V České republice jsme se tak stali svědky naprosto paradoxní situace, kdy na jedné straně člověk, na kterého dopadá působnost tzv. lustračních zákonů, pokud ovšem jako tzv. "nepostradatelný odborník" nedostal na vnitru za pánů Rumla a Fendrycha jednu z četných resortních výjimek, nemůže vykonávat určitou funkci, zatímco na straně druhé může být ta samá osoba bez problémů a v souladu se zákonem držitelem osvědčení nejvyššího stupně bezpečnostního prověření a může jí tak být umožněn dlouhodobý kontakt i s nejpřísněji střeženými tajnostmi Severoatlantického společenství. A pokud jsou snad okolnosti přece jen natolik závažné a zjevné, že si ani ten z nejotrlejších prověřovatelů nechce do budoucna "lajznout" pořádnou ostudu, existuje tu přece ještě starý známý a osvědčený institut výjimky, výjimky donekonečna se opakující, výjimky opakující se tak dlouho, až nebude vlastně co utajovat, nebo se pro dotyčného najde nějaké dobře honorovaná brebenda, tentokrát bez nutnosti prověření.

Otevřené i skrytě potlačované kritice stávající podoby zákona (spíše však jeho zneužívání) muselo dát za pravdu svým nálezem v červenci 2001 i plénum Ústavního soudu, když zrušilo jeho nejproblematičtější a nejsnáze zneužitelná ustanovení - demonstrativní výčet tzv. bezpečnostních rizik, umožňující absolutní libovůli aplikujícího exekutivního orgánu, vyloučení nezávislého přezkumu nevydání osvědčení a dosud obligatorní absenci zdůvodnění takových verdiktů. Ovšem - s vykonatelností až od 30.6. 2002. A s náznakem toho, že by se ne vždy do budoucna měla v těchto věcech zachovat rovnost českých občanů před zákonem, neboť prý existují zvláštní kategorie občanů, na které se stejná pravidla až tak moc vztahovat nemusejí. Těmito kategoriemi by i po 30.6. 2002 měly zůstat třeba zpravodajské služby. Cui bono? Předpokládá se snad právě v těchto institucích další kolo povolebních personálních čistek naruby, které by nepochybně při zákonem garantovaných právech na zdůvodnění náhlého odebrání osvědčení a vyhazovu, pod nezávislou kontrolou tohoto počínání, tuto citlivou sféru každého státu destabilizovaly?

Česká realita zatím jakoby svědčila zcela o něčem jiném. Nejznámější případ skutečného směru nového ducha personalistiky české zpravodajské služby BIS, které připadá v procesu vlastního prověřování skutečných bezpečnostních rizik zásadní role, je případ dnes již bývalého kapitána této služby Vladimíra Hučína, dlouhodobě se podílejícího na ochraně ústavního zřízení i na prověrkách. Odpůrci proti komunistické totalitě Hučínovi bylo také, jako celé řadě jeho kolegů a přímých spolupracovníků nastoupivších do nově budovaných zpravodajských složek s idealistickými představami o podstatě nové demokracie po listopadu 1989, bez udání důvodů a den ze dne odebráno počátkem roku 2001 osvědčení. Hučín tak byl zbaven nejen možnosti nadále se podílet na

pokračování na straně 14

me i tato jednání považovat za způsoby vyrovnání se s minulostí, pro které jinak civilizované společnosti a státy používají právo. To však více méně dobře funguje při individuálním účtování s minulostí, při postihu konkrétních činů jedinců v určitém společenském systému. Dojde - li ke změně tohoto systému, zejména z totalitního v demokratický, stojí nová společnost před úkolem vyrovnat se se zločiny minulého režimu, se zločiny spáchané jeho představiteli a vykonavateli.

O trapičích a trápení

Česká republika se tímto problémem trápí již 11 let. Slovo trápí je však ošidné.

Trápí to hlavně ty, kteří si s minulým režimem užili svoje, ti, kteří jim to trápení způsobili se trápí tím, aby se jim na to nepřišlo. Pana prezidenta trápí, že se s tím málo dělá a někteří neaktivnější trapiči, co v komunismu trápili právem útrpným politické vězně, trápí své doktory, aby jim vystavil neschopenky k soudu, který je má potrápiti za trápení jiných.

Zajímavé svědectví o tom podala nedávná diskuse v prostorách knihovny LIBRI PROHIBITI, svolaná z iniciativy a za účasti prezidenta republiky Václava Havla, kterou ve zkrácené podobě odvysílalo rádio Svobodná Evropa. Jak připomněl hned v úvodu její ředitel Pavel Pecháček: je třeba nejdříve definovat, co je vůbec předmětem onoho vyrovnání se s minulostí. Jaké zločiny, jaké anomálie a co všechno oproti normálnímu vývoji v demokratickém státě způsobil komunistický režim za 40 let své existence v Československu?

Co všechno se dá zničit?

Když promíneme ony "klasické zločiny" jako popravy politických protivníků, jejich žalařování, mučení a vraždy, střílení na hranicích a existenční útlak, zbývá toho ještě mnoho, co lze označit za mravní, politickou a sociální genocidu. Uplatňování kolektivního trestu, odpírání vzdělání, neúcta k právu a zákonosti, devastace

pokračování na straně 14

mravních a etických hodnotových kritérií, vytvoření korupčního prostředí, potlačování iniciativy jednotlivců, vytváření závislosti na státu a neschopnosti postarat se sám o sebe, destrukce mezilidských vztahů, ničení pracovní morálky, vymývání mozků, zglajchšaltování medií, zničení po tisíciletí se vyvíjejícího právního systému a právního státu, vyvolání nihilistických a xenofobních nálad, indoktrinace nenávisti k vyspělým demokratickým zemím, potlačování náboženské víry a pronásledování církví a duchovenstva, zavlečení země a národa do područí cizí ideologie, kolaborace a řít'olezectví nemající ve světě a v historii obdobu, programové ničení hodnot křesťansko-židovské civilizace, zničení demokratické politické kultury, lživý výklad historie, likvidace celých skupin obyvatelstva jako selského stavu, živnostníků, řemeslníků a elit národa. Přerušení historické a právní kontinuity a plánovitě ničení duše národa.

Kromě tohoto specifického internacionálního programu KSČ pro ČR, její politika povzbuzovala negativní rysy lidské povahy přítomné u příslušníků všech národů, která ale díky ideovému ideologickému působení KSČ v ČSR a později v ČSSR nabyla hypertrofických rozměrů. Setkává se s nimi každý cizinec i exulant. Závist,

pokračování na straně 15

dokumentování činnosti krajní levice a osob těsně sepnutých s minulým režimem, ale měl být tímto dehonestujícím opatřením vyhozen na dlažbu. Když se jako osoba dostatečně veřejně ve svém regionu známá svým morálním kreditem proti takto pojatým čistkám i proti jiným nešvarům, ohrožujícím samu bezpečnost státu, Hučín neohroženě postavil, uspořádala na něho, úměrně síle a významu jeho varujícího hlasu, pochybná klika ve zpravodajské službě ve spojení s postbolševickými kádry v policii a ve státním aparátu represivní hon, který snad nemá v polistopadových Čechách obdoby. S cílem jej zlomit a umlčet je Vladimír Hučín izolován již devátý měsíc ve vazbě, poslední měsíce dokonce na psychiatrickém oddělení. Občanské aktivity rodiny a přátel na obranu vězněného syna, manžela, otce, odpůrce totality a člena Konfederace politických vězňů, se staly vděčným tématem pro různé zpravodajské hry i další represí, s cílem nepochybně dodatečně zakrýt pravý stav věci, nemilosrdně v mnohém pranýřující a demaskující podstatu celého polistopadového vývoje v naší vlasti. A ovšem také díl odpovědnosti těch, kteří tento vývoj dopustili. Zásadní význam dopadu kauzy Vladimíra Hučina na reálný stav v bezpečnostních složkách státu a jeho veřejné správy, a to zejména před přijetím zákonů o služebních a státně - služebních poměrech jeho zaměstnanců, i na celkový obraz České republiky, byl nedávno připomenut i premiéru Zemanovi, který měl také v této věci při své nedávné návštěvě v USA na Stadfordské univerzitě co vysvětlovat.

Dosavadní zkušenosti s aplikací zákona plně naznačují, že v mnohém nepokrytě posloužil proti lidem, kteří do bezpečnostních struktur a státního aparátu přišli po listopadu 1989 a řadu let se úspěšně a poctivě podíleli na rozvoji a znovuvybudování české demokracie. Jedná se o závažnou systémovou chybu, která dle mého názoru nemusí primárně spočívat ani tak v nějaké špatné či nedokonale legislativě, nýbrž především v aplikační a interpretační fázi a zejména pak v reflexi celkového obrazu naší společnosti dvanáct let po listopadu 1989. Příčinou je také nedostatečné vyrovnání se s minulostí a nepokrytá právní i personální kontinuita s předchozím systémem komunistické moci a jeho aparátu. Nemá-li se i nadále systém neprůhledného bezpečnostního prověřování pod taktovkou stávajících struktur podobat konspiračním handlům Bratrstva Kočiči Pracky, bude asi nezbytné vyvíjet trvalý občanský tlak na několik zásadních změn tohoto systému. V rámci zamýšlené a očekávané reorganizace zpravodajských služeb prosadit nezbytné posílení účinných kontrolních mechanismů těchto institucí, aby tyto mohly sice účinněji plnit své úkoly v souladu s principy demokratického právního státu, nikoliv však prosazovat partikulární zájmy svých představitelů, aktuálně se vyžívajících ve vzájemných střetech, utlumených jen hrozbou celosvětového terorismu. Bude nutné stávající zákon na ochranu utajovaných skutečností, jako jeden z nástrojů bezpečnostní politiky státu, novelizovat nebo přijmout zcela nový, který by nesloužil k vyřizování si účtů, ale k ochraně těch opravdu nezbytných informací, které musí být chráněny. A v neposlední řadě nezbyde, než se retroaktivně vrátit k personálnímu dopadu dosavadní aplikace - a to jak ve smyslu negativním, tak i v pozitivním - a tento komplexně přehodnotit na základě transparentních kritérií respektujících princip vyváženosti skutečných zájmů státních i zájmu ochrany lidských práv. V opačném případě zůstanou bezpečnostní prověrky opravdu jen další boudou na křehkou českou demokracii a kamufláží pro upevnění pozic těch, kteří jaksi opomněli odejít na svá smetiště dějin, případně se tam někde sami vyčlenili pro svoje neprůhledné - i polistopadové - aktivity.

Škoda - až brzy diskuse nad přípravou nových zákonů, o kritériích, které by měli splňovat státní úředníci, nebo o charakteru a smyslu nově reorganizovaných zpravodajských služeb nabyde na aktuálnosti, bude už také možná

pozdě. Kdo cekne - poletí. Kdo cekl - letěl. A kdo by mohl ceknout - poletí taky. Ne snad tak z důvodů utajování nějakých skutečností. O ty přece možná až tak zas v naší malé zemi od dob Havlíčka Borovského a Krále Lávy ani moc nikdy nešlo a nejde. To jenom soudruzi slyší trávu růst... A pro ty, kterým to pořád nedochází: Uspěli by dnes lidé jako bratři Mašínové při bezpečnostní prověrce na český způsob?

Josef Trojan

"PANE HRUŠKO, VY JSTE ŠŤASTNÝ ČLOVĚK, VIĎTE?"

Takto mne oslovila jedna paní ze skupiny, kterou jsem provázel zahradou. Ano, odpovídám. Jsem šťastný. Měl jsem tvrdý život, příliš se se mnou nemazlili. Viděl jsem spoustu utrpení kolem sebe, sám jsem prožil kvanta bolesti a krutosti a ponižování člověka. Bratra bratrem. Ale zároveň v těch krutých dobách prozařovaly paprsky lásky, naděje a smíření. Čas, ten hrozný čas, přinášel kromě sebevražd a vražd i mnoho světla poznání. Koval přátelství na život a na smrt. Poznával jsem jedince, kteří převyšovali nad ostatní morálkou. Toužil jsem po sblížení s nimi, začal jsem se seznamovat s Kristem. Pochopil jsem i jeho lásku a pravdu. Ano, dnes, kdy se snažíme nastolit demokracii, se mnohé změnilo. Vždyť je to tak prosté naslouchat. Otevřít srdce, duši a chtít slyšet. Okusme a budeme překvapeni. Začneme mít radost z kytičky, z motýla, ze zpěvu ptáků, ale i z přátelství. Začneme si víc rozumět se svoji ženou, s dětmi. Nebudeme tolik brblat, jako to ti politici dělají a budeme daleko ochotnější pomáhat všem, co nejsou tak vyrovnání, jako my, všem slabším. Z radosti našeho konání, budeme lépe usínat i vstávat. Budeme vnášet do svého okolí klid, porozumění a lásku. Začneme si daleko víc vážit sami sebe, lidí kolem, duchovních hodnot, kultury a stáří. Zjistíme, že přecházíme na jiná měřítka, oprostíme se od socialistického myšlení, které máme stále pod kůží. Je to tak prosté, přátelé, snažme se být lidmi vždy a všude.

Luboš Hruška

(O čem dnes přemýšlíme - Plzeňský deník 9.6.1993)

egoismus podezíravost, neúcta k druhým, bojácnost, prostřednost, přísluhování a posluhování, podezíravost, nesnášenlivost, nečestnost, nedodržování slova a dohod, zlovolnost, deformování mezilidských vztahů atd.

Norimberk nebude

Diskuse v LIBRI PROHIBITI prokázala zmatek, nejasno a rozpačitost, která v oblasti vyrovnání se s minulostí ČR vládne. Pan prezident, bývalí disidenti, exulanti, novináři a historici u regálů plných kdysi zakázaných knih pronášeli nezakázané myšlenky, ale zdá se, že přece něco z "prohibiti" v názorech přítomných zůstalo. Byla to přítomnost Václava Havla nebo složení diskutujících, které nedovolily mnohé věci pojmenovat tak, jak by se u opravdu svobodné diskuse čekalo? A to tím spíše, že po 11 letech už nešlo jen o odpovědnost za totalitní režim, ale i o odpovědnost za dosavadní způsob vztahu k minulosti, který hned po převratu získal označení sametový. Že tento způsob se zdá nejen v letošním létě "poněkud nešťastným", jak dnes přiznávají i mnozí jeho bývalí tvůrci a stoupcí, konstatovali i někteří diskutující v této debatě. Pokud se však o této odpovědnosti mluvílo, tak vždy jen v množném čísle. To bylo ovšem typické i pro komunistický totalitní režim. Odpovědnost jednotlivých politiků, strany nebo ideologie se dá vždycky schovat za všeobjímající křoví vyjádřené slůvkem "my", popřípadě "oni".

Vždyť schopnost přiznat vlastní chybu a s tím spojenou pokoru jsou vlastnosti, které se v české politice téměř nevyskytují. Bohužel, nenalezneme je ani ve třech vrcholech pomyslného politického trojúhelníku, ODS - HRAD - ČSSD, který dominuje českému politickému divadlu.

Než se pokusíme o vlastní výklad toho, co zabránilo lepšímu způsobu vyrovnání se s komunistickou minulostí, povšímněme si některých názorů, které v LIBRI PROHIBITI zazněly.

pokračování na straně 16

Nejzajímavější byla pro mne informace nynějšího ombudsmana a bývalého předsedy NS ČR JUDr. O. Motejla, že se ve vedení OF (OH) počátkem 90. let diskutovalo o potrestání pachatelů zločinů spáchaných v bývalém režimu, dokonce o formě nějakého "Norimberku", ale strach z toho, že by se použitá právní norma mohla stát retroaktivní, tehdejšími diskutujícím svázala nakonec hlas i ruce. Neprávnikům připomeňme, že jedním ze základních principů trestního práva je zásada nepřipustnosti zpětné působnosti zákona vyjádřená úslovím "není zločinu bez zákona".

Byla mimořádně porušena při tak mimořádném historickém a politickém zlomu, jako byla porážka nacizmu, kdy jeho oblodné zločiny volaly po potrestání za každou cenu. Proto Spojenci a SSSR uspořádali Norimberský proces, jehož obdobou byly u nás retribuční dekrety. To se však těžko mohlo opakovat za situace, kdy komunismus neprohrál válku, ale jen politickou bitvu u kulatého stolu. Historickému "norimberskému" potrestání komunistických vůdců bránila i 40letá existence socialistického trestního práva a jeho plynulý přechod do nového demokratického režimu, z něhož jen některé paragrafy dovolovaly potrestání nomenklaturních pachatelů a zase jen za některé jejich činy, když "naštěstí" komunističtí pachatelé při vědomí své beztrestnosti porušovali mnohdy i své vlastní zákony. Proto souhlasím s tím, že po roce 1989 nebylo možné trestat Jakeše a spol. pro jejich výkon komunistické moci, pokud by se jim v konkrétních případech neprokázalo zavinění v trestných činech obsažených v tehdy platném trestním kodexu. Bylo je však možné postavit před soud pro obvinění z trestného činu vlastizrady v souvislosti s okupací ČSSR v srpnu 1968. Některé i pro skutkové podstaty jiných trestných činů, jak se o to snaží nyní ÚDV u Lubomíra Štrougala, který měl zavinit nestíhání pachatelů některých trestných činů spáchaných

pokračování na straně 17

Z dopisu prezidentu ČR Václavu Havlovi

Vážený pane prezidente!

Jako nejvyšší úředník státu připustíte, že nerozeznání pachatelů a obětí, dobra a zla, je nemorální ignorování spravedlnosti a postrádá onu etickou dimenzi pravdy, o které jste tak často psával a která patří k důstojnosti každého národa na cestě ke spravedlnosti. A pravdou je to, že za každým zločinem stojí lidé, zejména organizátoři vykonavatelé, pachatelé politici i kriminální, na jejichž pokyn fungovaly soudy, policie, školy, univerzity, armáda, StB i šibenice. Zneužívali patologických instinktů svých méněcenných členů a kriminálníků k páchání otřesných zločinů. Jakou pak měl cenu lidský život člověka nesloužícího komunistické straně v rukách oněch barbarů u moci? Mnozí z nich patří před soud, jakož i ti, jejichž rukama bolševičtí ideologové ony zločiny páchali. Každý komunista neměl stejnou kriminální energii, leč u nás se komunisté nevinní narodili a jako nevinní i umírají. Máme velmi citlivý přístup k politickým zločinům, znemožňující nám označit ty a ony osoby vinnými za konkrétní zločin, za fungování zločinného systému. Ani vzpomínání na minulost nepatří u nás k poznávání pravdy, spravedlnosti a k rozvíjení humanity jako u kultivovaných národů. My se naší minulostí, osobní a kolektivní odpovědností za své velké viny - viny za kolaboraci a nevyrovnání se s minulostí - bojíme: Cynicky si můžeme přiznat, že jsme národem kolaborujících psychopatů a chceme zůstat tím, čím jsme vždy byli. Ti dva, co byli přece jen odsouzeni, slouží jako alibi, že národ je čistý, nepotřebující sebezpytování, úspěšně směřující k budoucímu "životu v pravdě a spravedlnosti" se všemi vykořeněnými hochštaplery, mazanými zloději a politickými gaunery. Proradnost, chamtivost a bezohlednost je nejcennější vlastností těch, kteří vždy budovali své štěstí na neštěstí druhých.

Tlustou čarou nad minulostí jsme minulost zapudili, oddělili se od vlastních kořenů. Nevíme, proč jsme takoví, jací jsme a tím jsme si vzájemně nebezpeční. Národ, jenž nemá svou minulost, nechápe přítomnost a nemůže tvořit smysluplnou budoucnost. Zejména ne, když za tlustou čarou leží nevyrovnané zločiny minulých generací. Připustil jste, aby byl sametovým závojem přikryt onen kalný proud naší zmračené minulosti, našich násilněných dějin a špinavých charakterů. Důsledkem toho je, že nemáme výčitky svědomí, morální odstup od režimních gangsterů včetně komunistických prezidentů, kteří ničili obyvatele Československa deformací lidské podstaty, zločiny proti univerzální i národní kultuře. Spolutvůrcům totality, kteří byli schopni překročit hory mrtvol, aby se nestali obětí vlastního bezpráví, aby je soudruh vedle nezničil v zápase o koryto, se dnes daří lépe než těm, které nestačili zničit. Neslyší hlasy popravených, výkřiky týraných, nevnímají, že ničili životy v rozkvětu. Celou tuto tragedii jste, pane Havle, změnil ve frašku. Nomenklatura dobře věděla, že z Vaší strany není ohrožena, že pravdou a láskou si spíše budujete svou svatozář v zahraničí. Klepal jste jim i sobě lichotivě na rameno, když rozkrádali zbytek Československa, když zločinci soudili v talárech s Vaším požehmáním své oběti podruhé a sovětští bandité s důvěrou v české soudruhy ukládali špinavé peníze a mnohdy i krvavé miliardy do Karlových Varů v době, kdy si bývalý občan tohoto státu, který byl

pokračování na straně 17

patnáct let v komunistickém vězení a dvacet let v exilu, nesmí odkoupit ani domek po babičce.

Rád bych Vám připomněl, že jste napsal v Dálkovém výsledku "lépe než žít bez cti, je nežít vůbec". Na jedné straně jsou Vaše světaspasitelné verbální prózy a množství intelektuálních bublin, které měly spíše zdobit Vaši cestu na trůn než ochránit společnost před vlivem politických bastardů. Na straně druhé jste toleroval tlupy příkrčených oportunistů a intelektuálních zbabělců, kterými jsme vždycky oplývali, kteří dnes z pozice kapitálu a s Vaším tehdejším požehnáním vytvářejí dnešní žalostnou realitu republiky. Snad bych přišel o rozum, pane prezidente, kdybych se to snažil pochopit! Vy jste měl povinnost rozeznat, co byla naivita, co neschopnost či úmysl, když jste chtěl řídit tuto zem! A Vy jste ji řídit chtěl! Doba, kdy jste mohl a měl zrušit dědictví komunistického jedu, je pryč. Dnes začínáte i pro mnohé Vaše příznivce být hlasem osamělého na poušti také proto, že jste budoucnost vložil do rukou některých z Gottwaldových šašků, kteří se vždy pohybovali od jedné strany k druhé, schopni se protáhnout každým kanálem. Nevysvětlil jste, jakým právem a proč Vy jediný máte právo svévolně odpouštět za jiné - za zničené životy a celé generace, za týrané a zmračené oběti komunistických koncentračních táborů. Bolševik se mohl schovat za Vaši prezidentskou autoritu, zmocnit se miliard a zůstat u moci. Jednou z Vašich absurdit je, že v osudové době jste se bez výhrad postavil do čela tohoto bolševického podsvětí a svou naivní tolerancí jste přispěl k dojmu, že komunistická poroba nebyla tak hrozná. Nedefinoval jste čistě, objektivně a pravdivě ony kolosální zřůdnosti a ukrutnosti světového a domácího komunismu a jeho nebezpečný vliv na budoucnost naší země, navzdory tomu, že jste v rozhovoru s Ledererem prohlásil, že "říkat pravdu má smysl vždycky, za každých okolností". Říkat pravdu a konat spravedlnost znamenalo především smířit se s oběťmi, nepohřbít hodnoty a zásluhy našich občanů doma i v zahraničí, kteří se snažili uchránit společnost před světovou bolševickou porobou, která měla v době, kdy se ji bratři Mašínové postavili na odpor, milióny vražd za sebou a další milióny před sebou. Z toho Vám nešel mráz po zádech, ale z bratří Mašínů, Vašich spolužáků, jak jste napsal v dopise panu Škvoreckému 16. prosince 1987, však ano! Mašínové nebyli jako já, který si nechal vyrazit zuby, zlomit žebra, nohu, prsty, protrhnout ušní bubínek, prostřelit nohu a nakonec kvůli soustavnému odmítání spolupráce s StB se nechat vyštvať napůl mrtvý z Československa. Mně jde spíše mráz po zádech při vzpomínkách na smrt mnoha politických vězňů a těch, kteří byli režimem ožebračeni. Proto si myslím, že nebude mnoho těch, kteří Vám odpustí.

Edward Kusnierz, Luxembourg
Převzato z POLYGON 5/2001

ve prospěch režimu, činů i tehdy trestných. Pádu totalitního režimu se bohužel nedožili jeho tvůrci, Gottwald a spol., které by bylo možno soudit podle ještě demokratického trestního kodexu za znásilnění Československa.

Zase nás prodali

Samostatnou úvahu si zaslouží konspirativní téma "co nám zase západní spojenci udělali". Celá desetiletí jsme věřili, že nás prodali v Jaltě Stalinovi, aby se nakonec nenašel o tom jediný doklad. Prodal tedy prezident Bush na Maltě Gorbačovovi i naši spravedlnost? Jak to, že nikde v socialistických zemích nebyli postaveni před soud straničtí vůdci a jejich pretoriáni? Nebo snad odsouzení Egona Krenze a jeho některých kolegů ve SRN a chystaný proces s generálem Jaruzelským v Polsku jsou oněmi výjimkami potvrzujícími naše konspirativní pravidlo? Má V. Havel v šupliku na Hradě tajný dopis, na koho nesmí sáhnout? Vždyť komunismus nekapituloval bezpodmínečně jako Německo a Japonsko v r. 1945. Co všechno si Gorbačov vyhradil na Západu, šťastnému, že tak slavně a nekonfliktně vyváží ze studené a možné horké války? Dozvíme se to někdy? Je důkazem o tom Gorbačovova poznámka po odsouzení E. Krenze, že byla porušena dohoda? Nebo jde zase o jeden z pohodlných mýtů, kterých jsou naše dějiny plné, zejména, když nám slouží k obhajobě vlastních selhání?

Obávám se, že jde o to druhé. Zase jsme selhali selháním naší polistopadové politické reprezentace. I toto je však alibismus - vždyť nebylo jiné vedení než disidentská garnitura OF (OH), nikdo se o jiné nepokusil a pokud někdo varoval, byl to hlas volající na poušti. V. Havel získal v několika týdnech masarykovskou autoritu, stal se miláčkem národa a jeho disidentští kamarádi měli z totality pověst "Sedmi statečných". I V. Klaus a M. Zeman se tehdy tulili v paprscích slávy svého nynějšího úhlavního prezidentského nepřítele a s jeho pomocí začali

pokračování na straně 18

ÚRAD PRÁCE

slézat první příčky svého kariérního žebříčku. Dostal-li V. Havel ceduličku z Ameriky označenou "top secret", pak je vše jasné, pak jsou vysvětlené i jeho "slavné" pacifistické výroky o lásce a pravdě. Já tomu však nevěřím. Myslím, že pravdu měl onen neidentifikovatelný hlas z diskuse v LIBRI PROHIBITI, který za základ sametového vyrovnání se s minulostí označil způsob převzetí moci představiteli OF v listopadu a prosinci 1989. Je pravda, že pád komunismu naježeného mezikontinentálními raketami a atomovými bombami byl tak rychlý, že naši disidenti si ani nestačili vzpomenout na francouzské přísloví "gouverner c'est prévoir", stejnou pravdou je však fakt, že se náš komunistický režim hroutil jako předposlední a z předchozího pádu berlínské zdi si mohli odnést poučení, že odpor vůči němu je již beztrestný. Proto si myslím, že argument V. Havla o nutnosti jednat tehdy s komunisty v rukavičkách, "neboť obava z tanků a krveprolítí byla na místě", je nemístná. A ohánět se jím i pro první měsíce r. 1990, je již pokrytectvím. Spolupráce V. Havla s nomenklaturním komunistou M. Čálfou a jeho urychlené zvolení komunistickým parlamentem prezidentem tento nešťastný základ nové polistopadové moci jen umocnil. Stal se i druhým základem naší sametové ideologie. Neschopnost předvídatosti našich vládců výstižně vyjádřila v LN dne 7.3.2001 Blanka Kubešová, když napsala: „nápad na sametové vypořádání se zrodil bezprostředně po listopadu v sametové euforii. Politici tehdy vycházeli z přesvědčení, že po více než čtyřiceti letech diktatury prorostlé do všech pórů společnosti, by bylo jen velmi těžké národ dělit na ty a ony. Domnívali se, že by bylo nejčestnější začít znovu. Nápad sám o sobě nebyl špatný. To by ovšem ti, kterým mělo být velkoryse odpuštěno, museli být jiní. S tím jak málo projevíli litosti, dobré vůle, mravního citění a pokání, se nepočítalo. Nečekalo se, jak řízně po bolševicku se naváží tam, kde před chvílí přestali.“

pokračování na straně 19

VÁŽENÍ ČLENOVÉ SVĚTOVÉHO SDRUŽENÍ BÝVALÝCH ČESKOSLOVENSKÝCH POLITICKÝCH VĚZŇŮ!

Kromě souhlasu s výzvou přikládám úvahu, týkající se tzv. "Kauzy bratří Mašinů". Soudní jednání zabývající se tímto případem sleduji od roku 1995. Četl jsem mnohé úvahy, rozborů situace a odborné uzávěry. Ve všech jsem více či méně postrádal důrazné určení hlavního faktoru, který hrál zásadní roli v jednání bratří Mašinů se společníky v době jejich údajných zločinů - zabití údanlivě nevinných občanů. Tento faktor spočívá v nesprávném vyhodnocení tehdejší s situace.

Nebyli to totiž bratři Mašinové se společníky, kteří vyhlásili válku komunistickému systému, jak se všeobecně uvádí. Na základě tohoto mylného výkladu dostává totiž celý soudní proces s bratry Mašinovými zcela jiný, chybný charakter.

Učiňme si jasno - nepopiratelná skutečnost jest taková: byli to zločinní komunističtí politici s Klementem Gottwaldem v čele, kteří sebevědomě vyhlásili svému vlastnímu, bezbrannému národu TŘÍDNÍ BOJ v zájmu cizí mocnosti - SSSR. A bratři Mašinové, dobří vlastenci jako byl jejich otec - voják - hrdina protinacistického odboje - s mnoha jinými tuto výzvu k boji přijali. Pokládali to za svoji povinnost bránit pravdu a svobodu v Československé republice, která byla znovu ohrožena.

Jaká byla forma tohoto třídního boje? To nebyla pouze fráze jako mnohá jiná komunistická provolání (boj za lepší, zátné zítřky - ostatně nikdy nesplněné). Jimi vyhlášený třídní boj, to byly Alfa a Omega upevňování jejich moci. To bylo vyhlášení války většině československého národa.

Kdo byli oběti tohoto t. zv. Třídního boje? Jaký byl jejich počet? Uskutečňování třídního boje jsme měli možnost (velmi často neměli) sledovat v každodenním životě okolo nás: zničené životy celých rodin spořádaných a slušných, popravy vzácných lidí, popravy hrdinů z II. Světové války, - Věznění, týrání, mučení. Kdo byli tito lidé? Čím se provinili? Proč si "zasloužili" takový nemilosrdný, úděsný osud?

Byli to vedoucí osobnosti nekomunistických stran, Sokola, Skautingu, kněží, řeholníci a řeholnice, jejichž jediným proviněním byla obětavá péče o nemocné v nemocnicích a starobincích.

A nejucyničtější, zrudným a bestiálním počinem komunistické vlády ve jménu onoho třídního boje bylo do vězení a jáchymovských uranových dolů uvržení těch nejvzácnějších lidí, které národ měl, hrdinů obou světových válek, letců, vojáků, příslušníků domácího odboje a lidí vězněných již v německých koncentračních táborech.

Tato zvrhlost byla taktéž uskutečňována ve jménu třídního boje. Různý levicový tisk - dříve i dnes prohlašuje bratry Mašiny a spol. za teroristy, kteří se se zbraní v ruce postavili proti socialistickému zřízení a vládě již jednou v roce 1946 legálně zvolené a jejíž vláda byla znovu potvrzena vítězstvím pracujícího lidu v roce 1948. Dokonce v některých úvahách zdánlivě objektivních autorů byl jsem překvapen názory, že i s přihlédnutím k situaci v době komunistické diktatury, citují: "...bratři Mašinové a jiní použili prostředků neuměrných a nepřiměřených..." Podobná stylizace byla často uváděna v tisku coby vyjádření soudu.

Je to výsměch - políček do tváře logiky, pravdy a spravedlnosti. Na jedné straně vyhlášen třídní boj, s desítkami tisíců ničím se neprovinivších obětí, uvržených do žalářů, mučených a popravených. Na druhé straně lidé, kteří

výzvu k boji přijali ve jménu boje za svobodu a obranu Československa. Po pravdě řečeno - jejich akce způsobily zabití - prý nevinných občanů. Tomuto nechci odporovat, abych se nedopustil křivdy a nespravedlnosti.

Ale chtěl bych zde uvést: na počátku padesátých let, kdy jsem s mnoha dalšími "nespolehlivými" vojáky byl převelen k útvaru PTP (tzv. "Černí baroni"), svolával si nás po menších skupinách nám neznámý politický důstojník a bez okolků nám vmetl do tváře: "...jak víte, válka proti imperialistickému Západu jest na obzoru. V této válce, která nám bude vnučena, nemůžeme ponechat zbraně v rukou vojáků, jejichž spolehlivost je pochybná. Jste odvedeni k útvaru beze zbraně, kde budete mít možnost pracovním úsilím v dolech splnit svoji vlasteneckou povinnost. Rozhod.."

Svoji osobní zkušenost - svůj osobní zážitek uvádím proto, že v době akcí bratří Mašínů a ostatních, v době "třídního boje", nositelé zbraní byli lidé, komunisty patřičně a velmi přísně prověřeni, jejich spolehlivost a věrnost komunistickému zřízení prokázána. Ti, kteří při akcích bratří Mašínů padli - bohužel i když to zní tvrdě: ve jménu třídního boje jim zbraně byly svěřeny - a ve jménu třídního boje padli. Nejsou mi známy okolnosti, přesné a pravdivé, týkající se zabití oněch udánlivě nevinných občanů. Pravděpodobně jenom soudu jsou známy pohnutky těch, kteří pozvedli zbraň v zájmu komunistického zřízení. Naopak jest známo, že těm, kteří se v akcích bratří Mašínů vzdali - byly životy ušetřeny.

Nejsem zákonodárce ani právník, avšak jako prostý občan mám jistě právo říci: jak jest možné, že soud tenkrát již ve svobodné republice, kterému jsou velmi dobře známy okolnosti (hlavně příčina jejich odporu) bratří Mašínů a ostatních proti komunistickému bezpráví - že se jednoznačně nevyjádřil o beztrestnosti jejich akcí?

Poslední mně známou zmínkou o případu bratří Mašínů a spol., byla zpráva, že prezident Václav Havel udělil jmenovaným milost a situace se zdá být tímto vyřešena. Další zprávu jsem si přečetl v krajském tisku, že pan Mašín prozatím na cestu do České republiky nepomyšlí. Toto jeho rozhodnutí jest naprosto pochopitelné a plně s ním souhlasím. Pokud jest mi známo, milost jest udělena pouze lidem, kteří prokazatelně spáchali trestný čin a milost jim může být udělena z různých důvodů. Bratři Mašínové a jejich společníci se dle spravedlivého posouzení situace v komunistickém Československu v době komunisty vyhlášeného třídního boje trestného činu nedopustili, souzení a odsouzení být také neměli a udělení milosti jim nebylo třeba. Naopak - udělení milosti může de facto vytvářet dojem, že jmenovaní se trestných činů dopustili, ale je jim oduštěno.

Vytvoření takového zdání pokládám pro jmenované za nepřijatelné.

Závěrem bych chtěl říci toto: možná, že moje úvaha bude hodnocena jako "mlácení prázdné slámy" - že totiž vše co říkám bylo již řečeno, všechny možnosti obhájit jmenované coby nevinné vyčerpány. Avšak, jak jsem již uvedl na začátku své úvahy, byl to Klement Gottwald se svým štábem bezcharakterních a bezohledných politiků, kteří nejenom vyhlásili Československu třídní boj, ale dle svých zruďných představ jej také prováděli. Je naprosto ospravedlnitelné, že mnozí vlastenci výzvu k boji přijali.

A je ostudou celé soudní mašinérie, že vyhlášení třídního boje Gottwaldem a jeho uplatňování proti celému národu nekvalifikuje coby hlavního, zločinného původce zla a neštěstí s nedozírnými následky. Právě naopak - postihuje tak zvanými zbytkovými tresty vlastence, kteří výzvu k třídnímu boji přijali.

Doufám, že se u nás najde dostatek dobrých právníků, kteří se přičiní o

Proč bychom se netěšili, když nám soudruh zdraví dal

Tím prvním základem sametu byl bezesporu normalizační genetický kód, který v české společnosti vypěstovalo posledních 20 let komunismu. Poukázal na to v LIBRI PROHIBITI správně publicista Jiří Hanák. Zatímco prvních 20 krvavých let komunismu národu nezlomilo páteř, tak ji zlomilo dalších 20 nekrvavých let. V té době společnost gulášový (bůčkový, pívni či chatařský) komunismus přijala. Vždyť se v něm dalo žít, občas i vyjet do ciziny, moc se pracovat nemuselo, jen ti podivní disidenti tak užitečnou kolaboraci kazili. Vyrovnávat se s minulostí a trestat komunisty, byť jen pachatele trestných činů, by tak bylo trochu žinantní. Odkud pramení ona známá sebeobhajoba i těch nejradovějších členů KSČ, kterou stále slyšíme, dokonce i z úst manželky největšího českého antikomunisty Petra Cibulky: "Nemám se za co stydět". Naposledy s tímto hrdým prohlášením vystoupila nová hvězda na českém trestním nebi, bývalý hradecký prokurátor a nový šéf Úřadu vyšetřování JUDr. M. Antl. Vězme proto, že vyrovnání se s minulostí v ČR začne tehdy, až od řadových straníků (včetně našich příbuzných, známých, kamarádů nebo manželských partnerů) začneme slyšet: "Také já jsem vinen". Dokud uslyšíme jen parafrázi z Prodané nevěsty "Proč bychom se netěšili, když nám soudruh zdraví dal", tak se žádného vyrovnání s minulostí nedočkáme.

To první přiznání bylo i začátkem skutečného vyrovnání se s nacizmem v Německu, když se začali kát i bývalí nacisté. Německo však mělo svého Karla Jasperse, který definoval německou vinu (viz "Otázka viny") a Konráda Adenauera. Při vši úctě k V. Havlovi, právě on, statečný disident, politický vězeň, nekomunista slavné symbolické prvorepublikové rodiny, autor ještě slavnějších moralistních esejů, dramatik par excellence a spiritus agens protikomunistické opozice,

svoji dějinnou roli nenaplnil. Nestal se Adenauerem, ani de Gaullem, neučinil z nacistů demokraty, ani nepřiměl francouzské Alžírany k opuštění Alžíru. Upřímně řečeno ani nemohl. Kdo by dokázal vzdát se svých nejbližších exkomunistických spolubojovníků z disentu, když těch antikomunistických měl tak málo? Že ta demokratická antikomunistická opozice byla v prvních 20 letech komunistického režimu téměř zničena, je jiná otázka.

Třetí základ

A to je, myslím, ten třetí základ nešťastného polistopadového vývoje. Proto strach z oné "retroaktivnosti". Vždyť všichni, kdo si s komunismem zadali, mohli těžko soudit nebo nechat soudit jiné, kteří věřili nebo dělali, že věří až do roku 1989.

Tady jsou ideové základy Pithartova "slyšení růstu trávy" Dienstbierova "nikdo nemusel odcházet" nebo Jičínského a Rychetského právní kontinuity. Ta se v těchto souvislostech stala už jen technicko-právní překážkou vyrovnání a potrestání. Nevěřim proto těm, kteří, jako v naší diskusi mezi zakázanými knihami historik V. Prečan, tvrdí, že exkomunističtí disidenti chtěli jen přerušit řetěz násilí, odvety a pomsty a dosáhnout integrace společností. Pokud to bylo skutečně hlavním důvodem jejich jednání, tak jen potvrdili, že jako renegáti komunismu a nakonec i jeho oběti nejenže znovu nenaplnili výše uvedené francouzské přísloví, ale nečetli pozorně své předchůdce G. Orwella nebo A. Köstlera. Důkaz? Naprostá převaha exkomunistů ve všech polistopadových vládách, v té poslední už drtivá a po masivním neexodu exkomunistů ze státní administrativy, justice, policie, armády a zpravodajských organizací, jsme svědky dnešního generálního nástupu jejich soudruhů, nyní hlavně v dresu ČSSD.

Bylo tedy jen příznačné a odpovídalo to jak složení účastníků debaty, tak i kultu nekritizovat V. Havla, že se o těchto ideových základech nevyrov-

pokračování na straně 21

nápravu v "kauze bratří Mašínů a spol.". Opakuji znovu a znovu: Gottwaldovo vyhlášení a bezohledné naplňování jeho třídního boje byl zločin a příčina konání zla v Československu a nikoliv statečný odpor bratří Mašínů, jeho společníků a členů ostatních protikomunistických skupin.

A volám: zrušte skandální a nespravedlivé "zbytkové tresty" těmto vlastencům!!!

Rudolf Maštalíř

P. O. Box 198

HOPE, B. C. Canada

ODEŠLI Z NAŠICH ŘAD

Po krátké nemoci zemřel dne 19. srpna 2001
ve věku nedožitých 85 let
bratr **JUDr. Jaroslav Schulz** z Brna.

V mnichovské nemocnici zemřel dne 12 srpna 2001
naš věrný čtenář, bratr **MUDr. Richard Havel**,
ve věku požehnaných 79 let.

17. října 2001 Bůh k sobě povolal
sestru **Marii Kučerovou** z Hradce Králové,
která se dožila požehnaných 83 let.

Dne 20. září 2001 zemřel náhle ve věku 86 let
dlouholetý člen Světového sdružení bývalých československých
politických vězňů, bratr **Stanislav Novák** z Dolní Dobrouče.

Bohužel o úmrtí bratra Stanislava Nováka jsme nedostali zprávu včas a nemohli jsme se proto zúčastnit posledního rozloučení s ním. Alespoň se tedy loučíme dodatečně a s opravdovým smutkem, protože naše řady opustil statečný člověk, nekompromisní odpůrce totalitního režimu, který jej v padesátých letech odsoudil na 20 let do vězení. Pro bývalé spoluvězně zůstal do konce života obětavým bratrem. Věříme pevně, že je na věčnosti tím nejvyšším soudem osvobozený ode všeho trápení a že došel spravedlnosti, která byla příslibena všem, kteří po ní v tomto životě toužili.

Bývalí spoluvězni

Ruský organizovaný zločin a světové finanční trhy

(a odkazem na výpovědi generála Jana Šejny)

Joseph D. Douglass, Jr. (ředitel Rewoodského vědeckého ústavu a autor knihy Rudý kokain: Drogování Ameriky a Západu - Londýn a New York: Edward Harte, 1999 - , která detailně pojednává o ruském obchodování s narkotiky, organizovaném zločinu a spolupráci (korupci) bank.

Během několika minulých měsíců se díky získání dalších závažných informací rozšiřují zprávy o ruském praní špinavých peněz, kdy jako první vyšla najevo operace v bance "Bank of New York", finanční částky vzrostly ze 4 miliard na více než 10 miliard US\$. Zapojení dalších bank, počínaje bankami v New Yorku, Londýně, až po švýcarské banky, přilily více oleje do ohně. Nakonec tato záležitost penetrace zasáhla tolik bank, že specifické banky již nebyly žádnou novinkou. Hlavním problémem se spíše stal ruský průnik do mnoha bank po celém světě.

V září loňského roku se v Rakousku (Feldkirch) konalo mezinárodní setkání sponzorované organizací Mut zur Ethik, na kterém kritickým tónem hovořil o problému Klaus Schmidt, úředník zpravodajské služby při Organizované kriminalitě v Evropě. Řekl, že ruští ministři a vysocí státní úředníci jsou v korupci zapleteni. Ruský organizovaný zločin je důsledkem svých aktiv hrozbou pro základy společnosti a kulturní hodnoty. Jak v Evropě, tak ve Spojených státech. Drogy korumpují mládež a nelegální peníze korumpují právní, finanční a politický systém. Tak je zničen morální základ společenského vývoje.

Postup přesouvání peněz z temnot do právních struktur několikanásobně zvětšuje. 15 - 20% těchto peněz nyní silně ovlivňuje burzu s cennými papíry. Zatím co dříve byly hlavní zločinecké organizace sicilské, japonské, čínské a latinsko-americké, dnes jsou to organizace ruské.

Hlavní roli hrají zakázané drogy. Není to již otázka heroinu a kokainu, ale také syntetik, legálně vyráběných zejména společnostmi, které mají nadbytečnou výrobní kapacitu, např. bulharské farmaceutické společnosti. Drogová kriminalita v Evropě stoupla z 15 000 trestných činů v roce 1995 na 185 000 v roce 1997. Prostituce, vydírání a vraždy jsou v těchto činech zastoupeny a tvoří součást operací. Organizovaný zločin nyní v Rusku ovládá více než 40 000 firem, 85% bank a 20% Dumy. Zanedlouho ovládne organizovaný zločin policejní složky a hlavní obchodní společnosti na celém světě. K rozšíření svého potenciálu využije moc politiků a ovládne mezinárodní finanční trhy. Zákonná opatření již nebudou účinkovat. Před třemi lety byl Hrubý výnos mezinárodního organizovaného zločinu odborníky světové banky odhadnut asi na US\$ 1,2 biliony, přičemž čistý zisk dosahoval nejméně \$500 miliard. Tento rok odhadla studie sponzorovaná OSN hrubý výnos na \$1,6 bilionů.

O obou těchto číslech se ví, že jsou nízká - jsou to politicky konzervativní odhady. Realističtější odhady se pohybují mezi 2 - 3 biliony US\$. Více než 50% z toho je profit, což znamená, že zisk v částce 1 - 1,5 bilionu US\$ je

pokračování na straně 22

nání kromě výše uvedeného ojedineleho hlasu téměř nemluvílo. Jen Petruška Šustrová, jeden z mála "pravých" účastníků diskuse, upozornila, že to byl pravicový Kudláčkův Český deník, zleva nazývaný "žumpa české žurnalistiky", kdo se systematicky věnoval mapování komunistické minulosti a komunistických zločinů. Naproti tomu noviny se slavnou tradicí jako byly a jsou Lidové noviny, tak nečinily. A není divu, stejně tak to jen s výjimkami činí televize. Režiséri Kristina Vlachová a Martin Vadas by mohli vyprávět o tom, co znamená v podmínkách postkomunismu natočit a uvést dokument o komunistických zločinech!

Prověření kontra pokání

To všechno má jeden hlavní, první a největší důvod. Než o něm napíšete, chci říci, že nejsem zuřivý antikomunista, dokonce jsem v KANu i DEU prosazoval, že bývalý komunista, učiní-li upřímné pokání, by měl právo stát se členem těchto stran. Ale teď to napíšete. Ti, co neznají slovo pokání, jsou všude, a všude vytvářejí pavoučí síť solidarity, která obepíná naši zemi jako morová nákaza. A proto nebude mizet korupce a další shora uvedené negativní "národní" vlastnosti. Příklad? Jsem znám jako právník a tak málo kdo ví, že jsem původně stavař. Zedník se stavební průmyslovkou a že jsem ve stavebnictví pracoval. A mám z něj informace dosud. A co je v českých poměrech pořád ovládáno komunistickou mafii. Platí, že co si nevysoudruhuješ (a nepodplatíš), nepostavíš! Proč by tomu mělo být jinde jinak? Nežili bychom v Česku, aby situace nedosáhla kufkovských rozměrů. Uvědomil jsem si to při jednom výslechu klienta, kdy se vyšetřovatel a státní zástupce prokázali různými stupni svého prověření Národním bezpečnostním úřadem, abych zjistil, že já žádné nemám a tudíž jsem pro západoevropské struktury a NATO nepoužitelný. Na dob-

pokračování na straně 22

rého vojáka Švejka jsem si vzpomněl tehdy, když se poslankyně za KSČM Zuzka Rujbrová v televizi pochlubila, že má ten nejvyšší stupeň prověření!

A přece jsme se mohli, a to i za oněch stížených předpokladů, za ona léta vyrovnat s minulostí lépe. Žádné právní překážky, ani amnestie prezidenta včetně těch z doby komunismu, ani promlčecí lhůty, nic z toho nemohlo zabránit potrestání pachatelů do té doby nepotrestaných trestných činů z osmdesátých let nebo těch nejčerstvějších z let 1988-89, např. spáchaných na bitých a šikanovaných demonstrantech.

Po 40 letech obecné destrukce shora uvedených hodnot nebylo možno navázat na první republiku. Byl zde jiný národ, jiný společenský, právní a morální systém, jiné dějinné skutečnosti a především zažité obyčeje, kterých byl málokdo ochoten se vzdát. A nebyla zde osobnost, kterou jsme si již jednou existenci za sto let vyčerpali - nový T. G. M.

Vyrovnaní se s minulostí a s námi

Bylo tedy možno se s minulostí vyrovnat lépe a více? Ano, určitě! Víím to, protože jsem jako pracovník tehdejšího Úřadu na ochranu demokracie a svobody (BIS) byl u toho. Spisy desítek příslušníků StB byly po skončení vyšetřování uzavřeny a odeslány prokuratuře, o jejich vině měl rozhodnout soud. Nekonal se. Stejně tomu bylo u autorů akcí KLÍN nebo NORBERT. Zde nebyl překážkou čas, ani neexistence svědků - vše bylo ještě čerstvé a stopy nezaváté. Vyrovnaní se s blízkou minulostí bylo ale na dosah. Stačilo se vyrovnat s prokuraturou a justicí. A na tom ztroskotal první pokus o vyrovnání. Byl jsem u jednání VONSu s tehdejším ministrem spravedlnosti JUDr. J. Novákem (ODS) a předsedou NS ČR JUDr. O. Motejlem. Oba se postavili vehementně na obranu soudců zkompromitovaných v politických procesech

pokračování na straně 23

každým rokem převáděn do pokladnic mezinárodního organizovaného zločinu. Všechny tyto finance jsou samozřejmě "vyprány", přičemž platí, že banky účtují za vyprání poplatků 15 - 20%, což napomáhá vysvětlit jejich vědomou angažovanost. Sice se to zdá být neuvěřitelné, ale od konce 60. let, kdy se ve Spojených státech rozvinul obchod s drogami, není nadnesené odhadovat celkové výnosy v rozpětí mezi 30 - 50 biliony US\$. Navíc, jelikož se jedná o profit, není těžké si představit, že částky vydané na politickou a policejní korupci, propagandu a další ovlivňování u důležitých národů mohou snadno představovat mnoho miliard dolarů ročně.

Aby se dalo pochopit co se odehrává, je třeba se vrátit o mnoho let zpátky a sledovat strategické operace sovětské zpravodajské služby. Toto je těžko proveditelné částečně proto, že politikou Západu je neříkat a neodhalovat nic, co by Rusy zostudilo, částečně z důvodů velmi extenzivního sovětského průniku a jeho vlivových operací v západních vládách a částečně také proto, že bylo velmi obtížné získat věrohodné "vnitřní informace" - sovětské zabezpečení bylo velmi dobré. Problém získat dobré informace byl také znásoben jak sovětskoruskými, tak i západními vládními snahami dobré informace automaticky zdiskreditovat. Tyto informace nejsou příjemné Ruským ani západním politickým vůdcům, a proto skandály, mezi něž patří ruské praní špinavých peněz pocházejících ze zločinů západními bankami, byly tak drženy ve stínu, že bez odhalení nebo spíše publicity narostly do obřích rozměrů.

Pro lepší znázornění dnešní situace bych zde rád uvedl trochu historie, která mi byla objasněna dřívějším českým generálem Janem Šejnou před jeho úmrtím v roce 1997. Šejna byl až do svého opuštění republiky v roce 1961 osobou s vysokým postavením. Než republiku opustil, byl personálním náměstkem ministra obrany, vedoucím sekretariátu Rady obrany, jež předčí i politbyro v záležitostech obrany, rozvědky, kontrarozvědky, podvodů a jiných věcech státní bezpečnosti a která v sobě zahrnuje i zahraniční a ekonomickou politiku. Byl též klíčovým důstojníkem hlavní politické správy, Odboru správních orgánů a skupiny komunistické strany, které ovládali vládu a parlament. A nejdůležitější byla jeho neomylná paměť. V roce 1992 zaslal ředitel DIA (zpravodajská služba ministerstva obrany USA) zprávu svým nadřízeným s tím, že Šejna je vynikající zdroj, který více než dvacet let poskytoval spolehlivé údaje Spojeným státům a spojeneckým zpravodajským službám.

Během tisíců hodin trávených diskusí se Šejnou v letech 1976 až 1997 mi Šejna podrobně vysvětlil, jak se jako součást Chruščevovy modernizace sovětské revoluční válečné strategie v letech 1955 - 56 staly obchody s drogami, organizovaný zločin, terorismus a podvody hlavními strategickými operacemi sovětské rozvědky. Drogy a terorismus řídila většinou GRU (vojenská rozvědka), jelikož se jednalo o sabotážní operace. Organizovaný zločin patřil k operacím KGB (civilní rozvědka), protože charakterem byl političtější (v kontrastu k vojsku). Mělo se za to, že organizovaný zločin je úzce spjat s bankami a politikou, což byly hlavní terče špionáže a operace s cílem politických ovlivnění.

Při organizovaném zločinu nejprve pronikli do již stávajících zločineckých rodin a potom organizovali své vlastní operace. Do roku 1960 bylo jejich počáteční pronikání nejefektivnější. Bulhaři měli například 23 operací do italské mafie, asi stejný počet se podařil Maďarům, Češi měli o něco méně a Sověti trochu více než Bulhaři - a to vše jenom uvnitř italské mafie. Během pěti let měli Sověti a jejich zmocněnci více než stovku operací organizovaného zločinu, které zahájili po celém světě! Jenom Češi řídili nebo pronikli

Je daleko více omezenosti než skutečné špatnosti ve světě; ale je tu přece jen víc sympatie a důvěry, příležitosti a dobré vůle, než aby bylo možno lámat hůl nad světem lidí. Nevěřím v dokonalost dnešního ani příštího člověka; svět se nestane rájem ani po dobrém ani po revoluci, ba ani vyhubením lidského plemene. Ale kdybychom mohli nějakým způsobem sebrat všechno to dobré, co vězí koneckonců v každém z nás hříšných tvorů, věřím, že by se dal na tom konstituovat svět přece jen daleko vlídnější, než je ten dosavadní. Snad řeknete, že je to slaboduchá filantropie; ano patřím k idiotům, kteří mají člověka rádi, protože je člověk.

Karel Čapek

do 50 skupin organizovaného zločinu ve světě (Je nejvýš zajímavé, že tyto materiály jsou u nás dodnes považovány za tajné! V čí prospěch asi? - pozn. Z N.N.)

GRU, sovětská vojenská rozvědka; měla při terorismu hlavní úlohu z důvodů největšího množství zbraní, výbušnin, výcviku a podpory, jež byly vyžadovány. Jelikož však šlo o silnou politickou misi terorismu, která měla destabilizovat oblasti a připravit země na politickou revoluci, zapojila se i v plošném řízení i KGB. Dalším politickým využitím terorismu bylo to, že napomohl k rozdělení Západu a v izolaci Spojených států. Šíření drog se hlavně využívalo ke korupci a oslabení společnosti, především mládeže, která tvoří základ vojska. Nejdůležitějšími cíly byly školy, neboť zde se nacházeli budoucí vůdci. Drogy byly také důležitým komponentem používaným při špionáži, ke korupci veřejných činitelů a bankovních institucí.

Podvody se staly přídatkem v zahraniční politice. Sloužili k ochraně obchodu s drogami, při organizovaném zločinu a terorismu, kdy byly chráněny klíčové elementy - obvinění byla směřována jinam. Propagovala se například myšlenka, že za obchodem s drogami se skrývá organizovaný zločin - mafie; podvody spolehlivě chránily i banky, či jak vysvětlil Šejna, "zabraňovaly, aby zář publicity nezasáhla naše přátele, banky".

V roce 1965 již přitékalo takové množství peněz, že byla zorganizována užší spolupráce s mezinárodními financemi. Šejna řekl, že mezinárodní finance a Moskva byly v úzkém spojení. "V Moskvě se neučinilo žádné důležité rozhodnutí bez účasti mezinárodních financí." Organizování praní špinavých peněz bylo řízeno mezinárodními financemi. Finančníci a sovětská státníci se scházeli ve zvláštních vilách v Praze, jelikož se pro bankéře jevilo příliš nebezpečným se na tyto schůzky scházet v Moskvě. V Praze se konaly schůzky každý týden. Šejna o tom všem věděl. Neboť jeho personál měl za úkol koordinovat pro tyto schůzky používání zvláštních vil.

Pokyny, které dostala česká zpravodajská služba, byly zcela jasné. V roce 1964 dostala specifický úkol využít devět bank v patnácti zemích, které zahrnovaly Singapur, Rakousko, Argentinu a Holandsko. Rozvědka dokonce obdržela jména "důvěryhodných" osob, které byly v různých bankách k dispozici. Službě bylo též řečeno, aby využila banky, které nebyly tolik sledovány, například banky na Novém Zélandu a v Norsku.

Použity byly i banky ve Švýcarsku, Španělsku, Lucembursku a Lichtenšteinsku, ale jak řekl Šejna, spíše zde docházelo ke korumpování bankovních úředníků než k přesunu velkých částek peněz. Je velmi důležité pochopit, jak důležitou roli mají v sovětské strategii banky. Prioritním cílem průniku se v roce 1964 staly velké banky jednak proto, že dobrý bankéř má přístup k politickým rozhodnutím a zároveň je může ovlivňovat, a také z toho důvodu, že

pokračování na straně 24

sech. Nic jiného jim prý nezbyvalo a pokud odsoudili, tak se vlastně zachovali statečněji než ti, co takové souzení odmítli, neboť mohli přijít jiní a ti by vynesli přísnější tresty. Argumentů zástupců VONSu, že soudce, který se jednou zpronevěřil svému svědomí, se může zpronevěřit podruhé či potřetí, nebylo dbáno. Pozdější vývoj ukázal, že se ani nemuseli zpronevěřovat. Stačilo, když jen odsunovali kauzy, nenařizovali jednání a všemožně protahovali případy obviněných pachatelů komunistických zločinů. Dělalí to úspěšně dosud a právě při psaní tohoto článku o tom mluví pracovní ÚDV s redaktorkou Svobodné Evropy Lucíí Vopálenskou.

Na to jsem si vzpomněl, když jsem slyšel pokrytecký výklad JUDr. O. Motejla ze záznamu diskuse. Není pravda, že nebylo dost činných a demokratických právníků, není pravda, že všichni byli zkompromitováni, není pravda, že podle tehdejšího trestního zákoníku byli pachatelé nepostižitelní, nehrozila retroaktivita a dokonce i Západ by přežil odsouzení pěšáků. A nebyla by v tom ani nespravedlnost pro neodsouzení těch "nahore", protože by se jednalo o naplnění či nenaplnění trestního zákona, o prokázání viny či neprokázání a tam, kde by nebyla prokázána, tak by se aspoň naplnila zásada presumpce nevinny. Největší nespravedlností však bylo, že politika opět zvítězila nad právem - tolikrát a nejen v naší diskusi zmíněné konstataování, že nebyla politická vůle trestat, je důkazem, že politika OF a V. Havla opět ovlivnila právo. Absence politické vůle nebyla totiž ničím jiným než existencí vůle netrestat z důvodů vlastní sametové navičity nebo z obav o zjištění dřívější vlastní odpovědnosti. Tedy v době neexistence politického stranického systému a samovlády OH stačil ke změně personálního složení orgánů trestního řízení, vojenské a civilní prokuratury a justice, opravdu jen

pokračování na straně 24

pokyn. A stačilo vyměnit jen vedení! Nestalo se, a proto je dnešní zoufalá snaha V. Havla zabránit jmenování několika exkomunistických diplomatů navržených exkomunistickým ministrem zahraničí na místa velvyslanců sice sympatická, ale marná, protože pozdní! Osoba Jana Kavana je toho dostatečným svědectvím. Není dějinným sametovým paradoxem, že nás do NATO přivedl jeho zapřísáhlý nepřítel, účastník a organizátor protiválečných demonstrací proti americkému imperialismu a samotnému NATO? A tak se stalo, že ne my, ale oni (naši politici) se nebyli schopni vyrovnat s minulostí. Jestliže několik pachatelů bylo přece jen odsouzeno včetně vraha generála Píky Dr. Vaše a několika estébáků, je to marginální vyrovnání, více však než s minulostí - s českou justicí. V době generálního návratu komunistů je to možná dost na to, aby se brzo nevyrovnali s námi? Příklad V. Hučina je toho varovným znamením! Jakkoliv bych chtěl oponovat Jiřímu Löwymu, který napsal v kanadském Novém domově a v pražských LN: "...ze státní zločinecké mašinérie bylo dodnes pravomocně odsouzeno jen 9 osob. A kdyby nebylo práce ÚDV, byli by na svobodě i oni. Alibistické odsouzení jedno Vaše či Štrougala ovšem nemůže ospravedlnit deset let právního marasmu. Ten zůstane trvalou hanbou polistopadových vlád. Všech bez rozdílu." Musím s ním souhlasit.

Věřím však, že vyrovnání přijde. Konečně v Německu, kde éra nacismu trvala jen 12 let, došlo k plnému vyrovnání se s minulostí až v polovině 60. let v souvislosti s frankfurtským procesem proti dozorcům z Osvětímí. Pak se totiž i u nás, tak jako v Německu, začnou mladí lidé ptát, jak to vlastně bylo. Zdali jim bude imponovat Christo pomstou nebo Christ odpuštěním, bude záležet na tom, zda se pachatelé přiznají a učiní pokání - ještě důležitější ale bude, že zlo a jeho nositelé budou pojmenováni.

Milan Hulík, 25.8.2001

banky jsou velice dobrými zdroji informací charakteru technické špionáže. Snadno se též přehlídí skutečnost, že bankovní úředníci jsou cenným prostředníkem k "neformálnímu" seznámení s průmyslníky a lidmi s vlivem a mocí. Bankéři tudíž nebyli jenom klíčovými poskytovateli informací, ale také vynikajícími zprostředkovateli. V 60. letech byli dva vysocí bankovní úředníci čeští agenti, stejně jako jeden z vysokých bankovních úředníků ve Švýcarsku. Češi byli obzvláště výkonní ve Švýcarsku, přestože hlavními operátory rozvědky zde byli Rusové a Němci. A jak mi Šejna vysvětlil denně chodilo tolik zpráv ze Švýcarska, že se to podobalo "sledování" hlavních večerních zpráv.

Korupční svazky na "lidi s vlivem a mocí" jež byli získány z jejich kriminálních a drogových operací, byly masivní. Samotní Češi měli v roce 1967 aktivní hlášky na zhruba 3 000 těchto zkorumpovaných důležitých osob. Přidejme osm svazků Sovětů, Němců, Bulharů, Maďarů a Poláků a celkový počet do roku 1980 by snadno překročil cifru 20 000 - všichni tito lidé jsou důležití a jsou předmětem vydírání a ovlivňování. Tajné bankovní účty nebyly pro Rusy tajemstvím. Následkem svých průniků byli dobře informováni o tajných bankovních účtech státních vůdců, jakým byl například prezident Marcos.

Podle odhadů KGB ze současné doby Rusové řídili nebo byli schopni vykonávat strategická řízení 31% obchodu s drogami do Spojených států. Řídili četné drogové operace v Kanadě, Mexiku, Panamě, Kosta Rice, El Salvadoru, Belizie, Uruguayi, Paraguai, Kolumbii, Peru, Chile, Bolívii, Argentině, Brazílii, Guadelope, Jamaice a v Dominikánské republice, o kterých Šejna osobně věděl Kubánská operace, řízená osobně Raulem a Fidelem Castrem, byla Sovětská operace. Všichni jejich agenti byli domácí rekrutovaní agenti. Patří sem i Spojené státy, kde v roce 1967 odhadla KGB kontrolu nad 38% distribuční drogové sítě. V té době měli Sověti také své agenty ve zhruba 75% latinsko-amerických bank a ve 45% amerických a kanadských bank. A to jsou čísla ještě před dobou, než došlo k explozi peněz z kokainu.

Pohroma v podobě ilegálních drog, která v 60. letech postihla Ameriku, nebyla náhoda. Byl to produkt dobře připravených operací. První operace, kterou zorganizovala Čína, začala v roce 1949. Sovětský plán začal fungovat v roce 1959. Dle výše uvedeného začalo napojení na banky v samých začátcích akce. Jak jinak by mohla ročně multimilionová operace fungovat a navíc narůst v operaci s výnosy plus bilionů amerických dolarů ročně? Šejna vzpomínal na některé z diskusí Rady obrany při schůzkách s německými bankovními úředníky a na vznik falešných společností a vykonstruovaných projektů veřejných prací, které sloužily jako zástěrky při masivních přesunech peněz.

Náhoda není ani to, že se rok či dva po kolapsu Sovětského svazu náhle objevil ruský organizovaný zločin po celém světě, včetně v sedmnácti hlavních amerických městech. Tyto zločinecké operace po kolapsu "nevznikly" náhle (viz. N.N. 02/2000 "KDO CHCE VLÁDNOUT SVĚTU"). Nejsou ani prací nezávislých podnikatelů, přestože je to přesně to, čemu nás nutí věřit. Byly již rozsáhlé a efektivní dlouho před kolapsem a řídila je KGB. KGB si před rozpadem sovětské říše dala značně záležet na tom, aby zachovala a chránila cenné majetky a operace, jakými jsou organizovaný zločin a obchod s drogami. Bylo zcela zřejmé, že jejich přítomnost se již nedá udržet v tajnosti. Vzhledem k tomu bylo jediným logickým řešením "jít na veřejnost" a vytvořit představu o jejich nezávislém vzniku coby přirozeném sledu událostí, na který s obavami shlížejí jak noví ruští státníci, tak i státníci západní. A vzniká potřeba, aby západní bezpečnostní služby "spolupracovaly" v boji

proti organizovanému zločinu se službami ruskými - za finanční asistence Západu! Vezmeme-li v úvahu důležitou povahu těchto operací (nejen peníze, ale operace spojené s politickou korupcí a ovlivňováním), potom zní stejně naivně otázka, zda KGB a GRU jsou stále zapojeny, jako bychom se ptali, zda jsou tyto stále zapojeny do špionáže a vlivných operací. Odpověď je ano, více než kdykoliv předtím.

Současná odhalení, která vyplynula z šetření ruského praní špinavých peněz a s ním spojené finanční manipulace, jež sloužili celé řadě zločineckých operací, jsou jenom pouhým letným pohledem na obrovskou ukrytou příšeru. Její rodokmen je mnohonásobně horší než cokoli kdy bylo zveřejněno. Obsahuje politickou, ekonomickou, právní, finanční a zákonodárnou korupci, která se vyskytuje téměř ve všech zemích na celém světě. Provázání organizovaného zločinu se skupinami obchodujících s drogami a teroristickými operacemi jsou ještě další dimenzí, kterou bychom neměli ignorovat.

Je to nebezpečný svět, ale není již načase sejmout klapky s očí a začít si uvědomovat daný problém v celé jeho rozsáhlosti, včetně toho, co se stalo následkem zločineckého chování, což nám také napoví, kam směřujeme!

Jak bylo zcela evidentně řečeno v září 99 ve Feldkirchu a co vyplývá z intenzivních neformálních diskusí, nezdá se, že právní procesy a současné postoje vůči policejním operacím tento problém nezvládl. Navíc vliv, který dnes již mezinárodní organizovaný zločin má ve finančnictví, politice, soudnictví a v médiích, je skutečně děsivý.

*Překlad: Hana Catalanová
Převzato z Necenzurovaných novin*

IMFC

International Movement for Free Czechoslovakia

1217 Elizabeth Street - West Chicago IL 60185-3919 U. S. A.

Telefax 708-231-4239; modem 708-231-4250; e-mail: chodek@aol.com

International Movement for Free Czechoslovakia (dále IMFC), též Mezinárodní Hnutí za Svobodné Československa (MHSC) - oznámeno v New Yorku 28. Září 1992, bylo oficiálně ustanoven v Chicagu, New Yorku, Londýně a Torontu v dubnu 1993. Státní a okresní zákonná právoplatnost byla dána organizaci IMFC 4. ledna 1994.

Ustavení IMFC vyjadřuje odhodlání českých, moravských a slovenských exulantů k druhému protikomunistickému odboji. Československý exil, ve spolupráci a v koordinaci s demokratickými silami bývalého Československa (dnešní Čechy a Morava), usiluje o vzájemně prospěšné politicko-hospodářské sjednocení Čechů, Moravanů a Slováků ve směru důstojného partnerství v západoevropské integraci. Prosazení a posílení demokratických institucí, ochrana svobody projevu a tisku, respektování lidských práv a nekompromisní vymýcení vládní korupce jsou základními předpoklady budování státu.

IMFC zásadně odmítá byrokratický neokomunismus, který dne domínuje politicko-hospodářské prostředí na území bývalého Československa. Rychlé a radikální "přebarvení" bývalých komunistů je u kořene současné hospodářsko-politické a kulturní krize, stejně jako jejich přežívající metody prosazování osobních a stranických zájmů - od pseudopravicové "Jediné správné strany" až po neokomunistickou "Jedinou možnou cestu".

pokračování na straně 26

SPOMÍNAME NA UDALOSTI R. 1918 (čo predchádzalo vzniku ČSR)

Míňal sa štvrtý rok nezmyselného umierania na bojiskách prvej svetovej vojny. Ľudí našej zeme guľala zaujímalá jediná otázka: prinesie rok 1918 konečne mier?

Územie Slovenska počas tejto krvavej drámy zasiahli priame vojenské operácie dvakrát: v novembri roku 1914 a v zimných a jarných mesiacoch roku 1915 prenikli cez karpatské priesmyky ruskí kozáci a dočasne obsadili časť východného Slovenska. Napriek týmto dvom časovo pomerne krátkym posunom frontu oba na malú časť Slovenska, vojnové udalosti nesmierne ťažko doľahli na spoločnosť a silne poznamenali jej život.

Dôsledky frontovej anabázy slovenských vojakov v uniformách rakúsko-uhorskej armády boli otrasné: 69 750 padlo, 61 700 bolo trvale zmrzačených, 42 714 žien stratilo manželov a 86 462 detí osirelo. Bieda a hlad vládne krajinou. Prízrak hladu a chorôb čoraz nástojčivejšie obchádzal státisícové masy ľudí.

Spríevodným znakom vojnového režimu na Slovensku bolo tvrdé potláčanie každého prejavu národného hnutia. Priame dôsledky krvavého konfliktu veľmoci. Masa ozbrojených mužov nezmyselne krvácajúcich "za cisára pána", teror proti najnepatrnejším prejavom politickým a protivojnovým - navodili postupne aj na Slovensku atmosféru spontánnej nenávisti k vojne a monarchii. V nej sa kryštalizovali myšlienky národnooslobodzovacieho boja a vytvorenie československého štátu. Vlna nepokojov, štrajkov a v súlade s postupom Masarykovej zahraničnej akcie, ktorá dosiahla uznanie dočasnej československej vlády u dohodových mocností. Dňa 28. októbra 1918 v Prahe, predstavitelia Národného výboru československého

pokračování na straně 26

- František Soukup, Antonín Švehla, JUDr. Antonín Rašín, Jiří Stříbrný, a dr. Vavro Šrobár, vyhlásili spojenie českých krajín a Slovenska v jednotný čs. štát.

Vyhlasenie československej štátnej samostatnosti 28. októbra 1918 malo manifestačný a oslavný charakter.

Manifest Národného výboru vyzýval: "V této svaté chvíli, jaká v dějinách národa nemá sobě rovné, má k Vám Národní výbor jen jednu prozbu: Zachovajte všude pořádek a klid. Podrobujte sa všichni bez podmínky rozkazům Národního výboru! Pravda zvítězila nad tyranii, demokracie nad absolutizmem - z pravdy, svobody a demokracie vybudujeme také svůj stát československý."

Na Slovensku sa situácia vyvíjala inak. Koncom októbra 1918 sa všetky politické prúdy hlásili k myšlienke samostatného československého štátu. Na 30. októbra bolo zvolané do Lipt. Sv. Martina ustanovujúce zasadnutie Slovenskej národnej rady. Zhromaždenie v Lipt. Sv. Martine schválilo deklaráciu, v ktorej sa slovenský národ rozišiel s Uhorskom a prihlásil sa k československému štátu. Na Martinskej porade prijala Slov. nár. rada známu "Deklaráciu slovenského národa", ktorou sa Slováci dobrovoľne prihlásili do jednotného štátneho zväzku s Čechmi. Politický s štátoprávny význam Martinskej deklarácie zvýraznila skutočnosť, že bola prijatá v čase vyhlásenia štátnej samostatnosti v Prahe a potvrdila vôľu Slovákov pripojiť sa k novému štátnemu zväzku.

Utvorenie samostatného čs. štátu znamenalo oproti polofeudálnej monarchii veľký pokrok. ČS republika umožnila slobodný rozvoj našich národov a demokratizáciu verejného života.

Vtedy zaznel rozhodujúci hlas, zrútiť fikciu spokojného a jednotného Uhorska a spoločne budovať samostatnú československú republiku.

Fedor

PROGRAMOVÉ CÍLE

Činnosť a smysl IMFC logicky vyplývajú z výše uvedených postojů a jsou soustředěny na následující programové cíle:

1. Usilovat o sjednocení představitelů celosvětového čs. Exilu a emigrace proti svévůli krajních neokomunistických a nacionalistických sil, dnes vládnoucích na území bývalého Československa.
2. Prosazovat zájmy čs. Exilu a emigrace ve smyslu nezadatelné občanské, majetkové a právní kontinuity.
3. Bezpodmínečně a důstojně uznat První protikomunistický odboj, nemezovat časově či místně jeho restituční a reparační práva, preferovat čs. Exilu a emigrace před zájmy a vlivy cizími.
4. Vyžadovat od západních a následných vlád ČSFR plné a oficiální zveřejnění všech jmen agentů StB, špiónů, spolupracovníků KGB a funkcionářů KSČ na základě postupu "hoda" -počínaje od nejvyšších vládních a politických představitelů.
5. Podporovat postavení komunistické strany mimo zákon a zaručit právní postih aktivních funkcionářů KSČ bez ohledu na jejich dnešní postoje či postavení: komunistické a nacistické zločiny jsou a zůstávají právně nepromlčitelnými a morálně neodpuštělnými.
6. Odmítnout charitativní a chartistické taktiky "dialogu s mocí" loyální opozici či odborného "korigování" transformačních kroků: IMFC sdružuje exilové i domácí osobnosti a sdružení za účelem konečného odstranění vládnoucí třídy byrokratických neokomunistů v zemích bývalého Československa.
7. Pravdivě informovat světovou demokratickou veřejnost o podstatě, průběhu a mechanismech uplatňovaných v procesech hospodářsko-politické transformace na území bývalého Československa.

HOSPODÁŘSKÝ PROGRAM

IMFC považuje zvyšování prosperity československých občanů za jejich nezadatelné právo: hospodářská transformace musí probíhat ve směru podpory vzniku národních kapitalistických a podnikatelských vrstev, ve smyslu všeobecného hospodářského růstu a znovu obnovení značky "Made in Czechoslovakia". Podpora korupčně motivovaného výprodeje národ-

ního majetku bývalými komunisty je vyloučená. Plánovaný hospodářský útlum a průmyslový úpadek současného "klausismu" nahrává pouze do rukou komunistů. Je nemorální a politicky neúnosné, aby se občané bývalého Československa měli hůř než za komunismu: efektivní obranou proti nostalgii komunismu je pouze hospodářská prosperita. Strategické principy hospodářské transformace pak vyplývají logicky:

1. Orientace na dlouhodobý růst a rozvoj zemědělství a průmyslu, vytváření nových pracovních příležitostí ve výrobních sektorech, znovuoobnovení důvěry občanů v budoucnost a stabilitu nového státu.
2. Zvyšování vzdělání a kvalifikace zaměstnanců, využití jejich motivace a iniciativy pomocí rozhodovací účasti a kapitálového podílnictví ve vlastních soukromých podnicích; nekompromisní obrana morálky a etiky všech účastníků tržních transakcí.
3. Aktivní podpora domácích výrob a služeb dle světových parametrů, zvyšování koupěschopnosti vlastního obyvatelstva, zajišťování spolehlivého konkurenčního prostředí, stimulace drobného podnikání a podnikatelství a zvýhodňování činnosti s vysokou přidanou hodnotou.
4. Změnit chápání a uplatňování zahraničních investic (technologie, modernizace, restrukturalizace) ve směru přednosti účasti a podpory čs. podniků a podnikání, ne ve smyslu byrokratického rozprodávání (útlum, monopol, destrukce) národních majetků do cizích rukou.

POLITICKÉ NÁSTROJE

Realizace cílů IMFC je možná pouze pomocí nástrojů přímé demokracie a spolehlivých parlamentních institucí:

1. Přímá volba prezidenta.
2. Vyloučení možnosti úředního jmenování bývalých komunistů do rozhodujících pozic řízení státu. Bývalí komunisté se účastní pouze dle přímé volby občanů, po oficiálním zveřejnění svých životopisů.
3. Podpora co nejširší demokratické koalice celého politického spektra proti byrokratickému neokomunismu úzkých partajních zájmů.
4. Prosazování občanských a domovských práv na základě okolností narození, ne dle dočasného pobytu či rezidence.
5. Podpora průmyslové i obecní demokracie ve směru hospodářské, zemské a místní hospodářské rozpočtové autonomie: čs. Kapitál a kapitalisté mají přednost před zahraničními geopolitickými zájmy.
6. Práce za politickou realizaci Středoevropské unie, zastávající zájmy Poláků, Čechoslováků, Maďarů, Rakušanů a Jižních Slovanů, ve smyslu nových konzervativních trendů v západoevropské integraci.

IMCF považuje rozdělení Československa za výsledek nenormální stranické zvlůle, nátlaku na zvolené poslance a vyloučení demokratické účasti občanů. Představitelé Československého exilu tento stranický diktát nepřijímají, rozdělení Československa za právoplatný akt neuznávají a na potrestání strůjců antidemokratického aktu trvají. IMCF bude na zákulisí rozpadu Československa upozorňovat v zahraničí a soustředí se na formulování nových a trvalejších forem vzájemné výhodné existence, porozumění a státoprávního uspořádání.

Členství v IMCF je otevřeno všem jednotlivcům, spolkům a stranám v zahraničí a i v bývalém Československu, kteří nikdy nebyli anebo nesdružují (bývalé) členy KSČ. Iniciativní poplatek IMCF činí v exilu \$ 100 pro zakládající členy, \$ 500 za skupinu, \$ 10 a více (podle možnosti) pro řadové členství. Příslušnost k IMCF či MHSC na území bývalého Československa zůstává bezplatná. ■

Nezničitelný PITHART

Až se jednou děti školou povinné budou biflovat české dějiny posledních desetiletí dvacátého století, zbude jim v hlavách místo maximálně na čtyři schematizované postavy: všemi milovaného Havla, arogantního Klause, hulváta Zemana a za všech okolností recyklovaného Pitharta.

Pomyslel by si někdo v roce 1992, když z českého premiéra stal se ze dne na den prostý občan, že se s Petrem Pithartem setkáme v nejvyšších ústavních funkcích ještě v dalším století? A pomyslel by si on sám, když před čtyřiceti lety vstupoval do KSČ, když se jako komunista stal doktorem obojího práva, když chtěl v roce 1969 z ostrova Kerguelen v Indickém oceánu vytvořit stát intelektuálů, když byl o rok později dělníkem - čerpačem či když postupně prošel pěti stranami - že bude jednou velkým trumfem seskupení, jehož hlavní heslem je změna?

Předseda senátu obsadí nejvyšší křeslo, jímž bude čtyřkoalice nejméně v příštím roce a půl disponovat. Že do něj právě usedl Pithart, je pro něj osobně velkou satisfakcí. Nelze se ale ubránit dojmu, že pro čtyřkoalici by to měl být naopak důvod k zamýšlení.

Miroslav Korecký
Lidové noviny

261

ZÁKON

ze dne 10. července 2001

**o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje
za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů
soustředěným do vojenských pracovních táborů
a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky
příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád
v letech 1939 až 1945**

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ

§ 1

(1) Zákon se vztahuje na občany České republiky, kteří splňují podmínky uvedené v § 1 odst. 1 bodě 1 písm. c) až f), bodě 2 a odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození, a bylo jim o tom vydáno podle § 8 citovaného zákona osvědčení nebo kteří mají doklad, který toto osvědčení nahrazuje, (dále jen „účastník národního boje za osvobození“). Účastníkem národního boje za osvobození je i občan České republiky, který splňuje podmínky uvedené v § 1 odst. 1 bodě 1 písm. a) citovaného zákona, pokud byl příslušníkem československého armádního sboru ve Svazu sovětských socialistických republik a konal tam službu sice kratší než tři měsíce, avšak společně se službou příslušníka první československé armády na Sblovensku jeho vojenská služba trvala alespoň tři měsíce.

(2) Zákon se vztahuje i na vdovy nebo vdovce po účastníku národního boje za osvobození, pokud jsou občany České republiky, jejichž manželství trvalo v době účasti manžela v národním boji za osvobození nebo bylo z důvodu nemožnosti uzavřít manželství uzavřeno nejpozději do 31. prosince 1945 a jejichž manžel buď padl nebo kdykoliv později zemřel; stejně tak se zákon vztahuje i na vdovy a vdovce, pokud jsou občany České republiky, kteří uzavřeli nové manželství, a na děti, jejichž oba rodiče jako účastníci národního boje za osvobození padli nebo jeden z rodičů jako účastník národního boje za osvobození v národním boji za osvobození padl a druhý z rodičů v té době již nežil, pokud ke dni úmrtí později zemřelého rodiče nedosáhli věku 18 let (dále jen „děti“).

(3) Za účastníky národního boje za osvobození se podle tohoto zákona považují též občané České republiky, kteří v době od 15. března 1939 do 8. května 1945 byli z rasových nebo náboženských důvodů soustředěni do vojenských pracovních táborů na území

Československa v jeho hranicích z 29. září 1938 nebo se z těchto důvodů na tomto území ukrývali po dobu celkem nejméně tří měsíců a pokud za tuto dobu již neobdrželi jednorázovou peněžní částku podle zákona č. 217/1994 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky některým obětem nacistické persekuce.

(4) Podmínka občanství České republiky se považuje za splněnou, pokud občanství trvá ke dni podání žádosti o poskytnutí jednorázové peněžní částky.

§ 2

(1) Zákon se dále vztahuje na občany České republiky, kteří byli vězněni mezi 25. únorem 1948 a 1. lednem 1990 a u kterých bylo rozhodnutí o jejich věznění zcela nebo částečně zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů, nebo podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, (dále jen „politický vězeň“).

(2) Zákon se rovněž vztahuje na vdovy a vdovce po osobách uvedených v odstavci 1, pokud jsou občany České republiky, jejichž manželství trvalo po celou dobu věznění, či vzniklo během jejich věznění a jejich manžel kdykoliv později zemřel; stejně tak se zákon vztahuje na vdovy a vdovce, pokud jsou občany České republiky, kteří uzavřeli nové manželství.

(3) Podmínka občanství České republiky se považuje za splněnou, pokud občanství trvá ke dni podání žádosti o poskytnutí jednorázové peněžní částky.

§ 3

(1) Účastník národního boje za osvobození, vdovy nebo vdovci a děti podle § 1 odst. 2 anebo politický vězeň a vdovy a vdovci podle § 2 odst. 2 jsou oprávněnými osobami (dále jen „oprávněná osoba“), které mají nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky (dále jen „nárok“).

(2) Nárok je nutné uplatnit písemnou žádostí u orgánu příslušného k vydání rozhodnutí nejpozději do 31. prosince 2002, jinak nárok zaniká.

§ 4

(1) Oprávněná osoba uvedená v § 1 odst. 1 a 2 předloží ověřený opis osvědčení vydaného podle § 8 zákona č. 255/1946 Sb., popřípadě dokladů, které toto osvědčení nahrazují anebo tyto skutečnosti osvědčují, nebo ověřený opis potvrzení vydaného podle § 5 zákona č. 34/1946 Sb., jímž se vymezuje pojem československého partyzána, a další ověřené doklady osvědčující nárok, pokud je k tomu orgán příslušný k vydávání rozhodnutí vyzve anebo rozhodnutí o úplném či částečném zrušení rozhodnutí o jejich věznění.

(2) Je-li oprávněná osoba vdovou nebo vdovcem, předloží oddací list.

(3) Celková doba účasti v jednotlivých druzích národního boje za osvobození podle § 1 odst. 1 bodu 1 písm. c) až f), bodu 2 a odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb., se počítá. Celková doba účasti v československém armádním sboru ve Svazu sovětských socialistických republik, pokud byla kratší než tři měsíce, se počítá s celkovou dobou služby v první československé armádě na Slovensku a takto sečtená doba se připočítává k celkové době účasti v národním boji za osvobození.

(4) Celková doba věznění se u politických vězňů počítá. Při částečné změně odsuzujícího soudního rozhodnutí se počítá jen rozdíl mezi tresty vykonanými na základě původního rozsudku a stanovenými průměrnými tresty nebo tresty nově uloženými.

§ 5

(1) Výše jednorázové peněžní částky pro účastníka národního boje za osvobození za účast v národním boji za osvobození trvající alespoň 1 rok činí 120 000 Kč. Za každý další měsíc účasti v národním boji za osvobození se výše jednorázové peněžní částky zvyšuje o 1 000 Kč.

(2) Výše jednorázové peněžní částky pro politického vězně při věznění delším než 1 rok činí 120 000 Kč. Za každý další měsíc věznění se výše jednorázové peněžní částky zvyšuje o 1 000 Kč.

(3) Výše jednorázové peněžní částky pro účastníka národního boje za osvobození za účast v národním boji za osvobození kratším než 1 rok, trvajícím však alespoň tři měsíce nebo alespoň dva měsíce v případě služby v partyzánské jednotce jako československý partyzán podle zvláštního zákona¹⁾ činí 60 000 Kč.

(4) Výše jednorázové peněžní částky pro politického vězně při věznění kratším než 1 rok, trvajícím však alespoň 3 měsíce, činí 60 000 Kč.

(5) Pokud oprávněná osoba prokáže, že při národním boji za osvobození byl účastníkem národního boje za osvobození zraněn a v důsledku tohoto zranění mu byl přiznán plný invalidní důchod, částečný invalidní důchod, invalidní důchod nebo přírůstek k důchodu, činí výše jednorázové peněžní částky 120 000 Kč.

(6) Ustanovení odstavce 5 se uplatní jen tehdy, není-li pro oprávněnou osobu výhodnější částka podle odstavce 1.

(7) Výše jednorázové peněžní částky podle odstavců 1 až 6 činí pro vdovu nebo vdovce po účastníku národního boje za osvobození nebo po politickém vězni a děti podle § 1 odst. 2 vždy její polovinu. Pokud účastník národního boje za osvobození nebo politický vězeň v národním boji za osvobození padl nebo na němž byl vykonán trest smrti nebo který zemřel při věznění, činí výše jednorázové peněžní částky pro vdovu nebo vdovce a děti podle § 1 odst. 2 120 000 Kč.

(8) Skutečnosti uvedené v odstavci 5 prokáže oprávněná osoba výměrem invalidního důchodu nebo přírůstku k důchodu vydaným podle zákona č. 164/1946 Sb., o péči o vojenské a válečné poškozené a oběti války a fašistické persekuce. Může je rovněž prokázat rozhodnutím o přiznání invalidního (plného invalidního) důchodu nebo částečného invalidního důchodu vydaným podle předpisů o národním pojištění, sociálním zabezpečení nebo důchodovém pojištění.

§ 6

O nároku, o výši jednorázové peněžní částky a o její výplatě oprávněné osobě rozhoduje Česká správa sociálního zabezpečení. V případech, kdy důchod z důchodového pojištění vyplácí orgán sociálního zabezpečení příslušníků ozbrojených sil²⁾ nebo ozbrojených sborů, je věcně příslušným orgánem k rozhodnutí tento orgán.

§ 7

(1) Řízení podle tohoto zákona se zahajuje na návrh oprávněné osoby.

(2) Včas uplatněný nárok, pokud o něm nebylo rozhodnuto nebo pokud nedošlo k výplatě jednorázové peněžní částky, přechází v případě úmrtí oprávněné osoby na její dědice.

(3) Na řízení podle tohoto zákona se použije, pokud tento zákon nestanoví jinak, správní řád.³⁾

(4) Proti rozhodnutí orgánu uvedeného v § 6 lze

¹⁾ Zákon č. 34/1946 Sb., jímž se vymezuje pojem československého partyzána.

²⁾ § 9 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů.

³⁾ Zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů.

podat opravný prostředek k vrchnímu soudu, v jehož obvodu je obecný soud oprávněné osoby.

§ 8

(1) Řízení provedené podle tohoto zákona je osvobozeno od poplatků.

(2) Jednorázová peněžní částka poskytnutá oprávněné osobě nepodléhá dani z příjmů fyzických osob, nezahrnuje se do vyměřovacího základu pro výpočet pojistného na veřejné zdravotní pojištění ani do příjmu rozhodného pro účely sociálních dávek.

§ 9

Náklady na jednorázovou peněžní částku hradí stát.

ČÁST DRUHÁ

Změna zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945

§ 10

Zákon č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945, se mění takto:

1. V § 1 odst. 2 se za slova „v národním boji za

osvobození“ vkládají slova „nebo bylo z důvodu nemožnosti uzavřít manželství uzavřeno nejpozději do 31. prosince 1945“.

2. V § 3 odst. 1 se za slova „osvědčující nárok“ doplňují slova „ze kterých je zřejmá délka služby v zahraniční armádě, která je rozhodující pro nárok“.

ČÁST TŘETÍ PŘECHODNÉ USTANOVENÍ

§ 11

Nárok vdov nebo vdovců na poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945, ve znění § 10 bodu 1 zákona č. 261/2001 Sb., je nutné uplatnit ve formě písemné žádosti u orgánu příslušného podle zákona č. 39/2000 Sb. k rozhodnutí a výplatě jednorázové peněžní částky nejpozději do 31. prosince 2002, jinak nárok zaniká.

ČÁST ČTVRTÁ ÚČINNOST

§ 12

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Klaus v. r.

Havel v. r.

v z. Špidla v. r.

Podpora výstavby kostolíka v objekte leopoldovskej väznice

V roku 1952 boli väznení kňazi donútení zbúrať kostolík, ktorý bol v objekte leopoldovskej väznice. Obnovenie - opätovné postavenie tohoto duchovného stánku v súčasných spoločenských podmienkach nesporne prispeje ku skvalitňovaniu zaobchádzania s väznenými osobami a to aj formou pastoračnej a duchovnej činnosti.

Na podporu výstavby kostolíka vyhlasuje KPVS dobrovoľnú finančnú zbierku a záujemcovia môžu svoj finančný príspevok poukázať na účet: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Leopoldov, číslo bežného účtu v Tatra banke, a. s., pobočka Trnava: 2627231936, kód banky : 1100

Za porozumenie a podporu Vám ďakujeme

*Vedenie Konfederácie
politických väzňou,
Leškova 3, 811 04 Bratislava*

Spomíname na udalosti pred šesťdesiatmi dwoch rokov

České hnutie odporu proti nemeckému fašizmu sa začalo formovať onedlho po zriadení "Protektorátu Čechy a Morava" hitlerovskom Nemeckom. Český ľud sa nikdy nezmeril so stratou národnej slobody a štátnej samostatnosti.

Toto stanovisko vyjadroval letákový dokument, nájdený políciou v Prahe 22. Októbra, ktorého bol názov Desatoro českému ľudu k 28. Októbru 1939. Letáky občianskeho odboja sa objavovali vo viacerých variantoch. Základná tendencia pokojného demonštratívneho vystúpenia, ktoré malo dokumentovať celému svetu nespokojnosť ľudu s okupáciou.

Samotný priebeh pamätného dňa 28. Októbra 1939 ukázal, že demonštrácie českého čudu proti nacistickej okupácii mali skutočne celonárodný charakter. Davy prevolávali heslá: Chceme slobodu, chceme právo, volali na slávu Československa. Niekoľkokrát sa celým námestím niesol precítený spev národnej hymny. Zložky nacistickej polície a iné nacistické formácie SA, SS NSDAP zasahovali neobyčajne tvrdo, miestami aj hrubo trýznili. Celý rad ľudí zranili. Medzi ťažko zranenými bol aj medik a člen študentskej samosprávy na Hlávkovej koleji Jan Opletal.

Hoci Opletalovi poskytli výbornú lekársku starostlivosť na chirurgickej klinike 11. Novembra svojmu zraneniu, ktoré spôsobili príslušníci SS, strelili ho do brucha z bezprostrednej blízkosti.

Vlastný pohreb J. Opletala prebiehal pietne a bez incidentov. Avšak po skončení pietneho aktu došlo opätovne k demonštráciám. Študentstvo prejavilo nimi svoj odpor voči okupáčnemu režimu a lásku k slobode. Nasledoval krutý úder nacistov. Už

pokračovanie na strane 33

XII. JÁCHYMOVSKÉ PEKLO

..244 popravených, 10 000 umučených, ubitých a zastrelených, 250 000 uväznených z politických dôvodů, statisíce rozvrátených rodín, morální devastace národa.část bilance Československých komunistů od roku 1948..a kolik přímých viníků, ještě dnes žijících bylo postaveno před soud a odsouzeno,

Ve dnech 25. až 26. května se konala akce XII. JÁCHYMOVSKÉ PEKLO, pořádané Konfederací politických vězňů České republiky, v Karlových Varech. Mluvil jsem s mnoha politickými vězni z padesátých let z České republiky i ze Slovenské republiky. Navštívil s nimi místa, kde byli věznění. Byly to pro mne otřesné rozhovory a životní zkušenost na jakou nelze zapomenout.

V pátek 25. května jsme navštívili památník obětí na hřbitově v Horním Slavkově, kde po pronesení projevů a položení květin, jsme uctili jejich památku. Tato pietní slavnost byla ukončena zpěvem československé státní hymny. Poté následovala návštěva hřbitova v Jáchymově, kde je též pochováno mnoho obětí neskutečné komunistické hrůzovlády a krutosti.

V sobotu 26. května se konala v Jáchymově v kostele sv. Jáchyma mše svatá, za účasti zástupců Parlamentu a Senátu České republiky. Po ní následovalo položení věnců u památníku před kostelem s projevy. Zaujal nás projev paní JUDr. Vlasty Šarkanové, bývalé ministraně spravedlnosti, která jako jedna z mála mluvila spontánně a bez připraveného textu. Dovolím si předložit jeho část:

"..nedávno jsem slyšela slova pana Grebeníčka, byla to taková zvláštní věta o tom, že komunisté už se nebudou nikomu omlouvat, protože jejich omluvy stejně nikdo neposlouchá. Bylo to asi poprvé v životě, kdy jsem s panem Grebeníčkem souhlasila. Myslím, že je dobře, když se pan Grebeníček a jeho přátelé přestanou omlouvat tím způsobem, jakým nám to předváděli. Skutečná omluva, má-li mít opravdový smysl, musí být míněna poctivě a vážně. Musí být provázena pocitem skutečného porozumění, opravdové a hluboké úcty a s opravdovou touhou po odpuštění. To jsou věci, které nejsou v arzenálu našich komunistů a proto od nich žádnou omluvu nečekejme. Ušetříme si tím alespoň zbytečné zklamání. Chci Vám jen říci, že jsem přesvědčena o tom, že lidé střední a mladé generace nezapomenou, co jste tady Vy a ti, kteří se již nedožili, prožili za utrpení a kdo Vám příkoří způsoboval.

Zaměstnává nás nyní, v poslední době veřejnoprávní televize. Myslím, že nejsem sama, kdo se diví, že tady veřejnoprávní televize plní své úkoly tak, že tady není vidět ani jeden její redaktor a ani jedna její kamera a že ve večerních zprávách se dozvíme spoustu jiných, naprosto okrajových a zbytečných věcí, ale o tom, co se stalo tady dnes dopoledne se diváci televizních novin nedozví nic.."

Poté následoval odjezd do Ostrova ke VĚŽI SMRTI, kde Dr. Šedivý, jako přímý svědek ve svém projevu popisoval co se zde všechno dělo. Jáchymovem prošlo 65 000 politických vězňů. Za 15 let zde pro tehdejší Sovětský svaz vytěžili více než osm tisíc tun uranové rudy, kterou dnes od Ruska drazo kupujeme. VĚŽ SMRTI byla nejnebezpečnější. Drtila se tu uranová ruda. Pracovali zde především katoličtí kněží, mezi nimi například Josef Zvěřina. Spousta jich podlehla silikóze a na leukémii umírají i dodnes.

Velice se dotklo účastníků, když někteří poslanci, při čekání s věnci, se při projevu příjemně bavili. Alespoň nezapomněli nasadit masku vážnosti při kladení věnců.

Poté následovalo závěrečné setkání a diskuse v jáchymovském kulturním domě, za účasti několika poslanců a senátorů.

V pátek na hřbitově jsem byl svědkem této příhody - slovenský politický vězeň, u kterého jsem náhodně stál právě k přátelům: "Jdu navštívit Františka." U pomníčku s nápisem František Kindl narozen 1929, zemřel 1951, se zastavil: "Františka chytily při pokusu o útěk a bezdůvodně, ještě ve vězení ho zblízka zastřelili, přímo do hlavy. Dozorci poté sebrali ulétlou čepici se zbytky Františkova vyhřezlého mozku a nabízel jej jeho spoluvězňům se slovy - NECHCETE SI UDELAT K VEČEŘI MOZEČEK?"

Není vyloučeno, že tento vrah ještě žije, ale je jisté, že mnozí jemu podobní si užívali a ještě užívají výhod, které jim dnešní postkomunistický režim v ČR stále poskytuje a jejich oběti teprve v poslední době začíná brát na vědomí. I dnes jsou z daní občanů České republiky stále ještě královsky odměňováni "lidé", jako tento dozorce a jemu podobní a politici chtějí dělat tlustou čáru za minulostí...?

Německo by mělo být vzorem, v poslední době také Polsko, kde se s minulostí snaží vyrovnávat. Nijede jen o tresty, ale o právo a zveřejnění nespravedlnosti. Německé děti navštěvují místa bývalých nacistických koncentračních táborů, diskutují a učí se o fašismu na školách, ptají se svých otců. Poznávají pravdu dějin svého národa a vytvářejí zdravý základ jeho a své budoucnosti.

V České republice začíná vát nový vítr, trochu pozdě, ale přece. Úspěšný 20. dílný seriál ZDIVOČELÁ ZEMĚ o osudech českého letce po návratu z Anglie je dobrým začátkem. Nový film otce a syna Svěrákových TMAVOMODRÝ SVĚT v této cestě pokračuje - opět o osudech našich letců v Anglii a jejich návratu do rodné vlasti. Zdá se, že se České republice dostává pomalu vůle, která zde přes deset let nebyla.

Právě při zahájení Jáchymovského pekla dostali jeho účastníci zprávu, že Poslanecká sněmovna naprostou většinou hlasů schválila návrh zákona o finančním odškodnění účastníků druhého i třetího, tedy protikomunistického odboje.

Půl století se křivila páteř a duše českého národa. Neméně dlouho bude asi trvat, než se narovná. Český národ s novou generací začíná opět pomalu, instinktivně, hledat sám sebe. Se spravedlivým se vyrovnáním s vlastní minulostí to půjde mnohem snadněji a rychleji. V zájmu národa a všech jeho slušných lidí.

*Jan Šinágl
Kriens, Švýcarsko*

Francúzska cudzinecká légia

Zakladateľom francúzskej cudzineckej légie bol kráľ Ľudvík Filip dekrétom z 9.3.1831. Tedajší minister vojny Francie Soult vypracoval príslušné stanov FCL.

Generál Rollet bol menovaný prvý inšpektor a zaviedol systém na tú dobu modernej armády Legion Etranoere. Prvý cudzinecký pluk 1 REI (1er Regiment Entrager) bol umiestnený v meste Anbagne, kde je jeho veliteľstvo dodnes.

Francúzska vláda tieto elitne vojská nasadila do bojov politických a záujmových, takmer na celom svete, cez Krym 1854-1855, až po Čad, Zaire, Gabun, Džibuti a ďalších štátov sveta. V druhej svetovej vojne 1939-1945 padlo v bojoch 9 017 legionárov FCL.

pokračovanie na strane 34

16. Novembra 1939 bol ríšsky protektor K. von Neurath a štátny tajomník K. H. Frank nahlásení u Hitlera v Berlíne a tam sa rozhodlo o akcii "17. November", tj. o zatvorení českých vysokých škôl, zastrelení 9. Študentských funkcionárov a internovaní českých vysokoškolákov. Akcia sa uskutočnila pod vedením K. H. Franka od skorých ranných hodín 17. Novembra. Najväčšie študentské internáty v Prahe v tom čase prepadla nacistická polícia a ako 1850 študentov zatvorila. Všetkých sústredili v ruzynskej jazdiarni. Večer prepustili všetkých študentov, ktorý nemali dvadsať rokov, cudzincov a slovenských študentov. Zostatok 1200 študentov odviekli do koncentračného tábora v Oranienburgu.

Udalosti zo 17. Novembra 1939 predstavovali v očiach celého sveta akt násilia a svojvôle fašizmu. Zo študentských udalostí v novembri 1939 vyrástla svetová pokroková tradícia 17. Novembra. Tradícia, ktorá po roku 1945 našla výraz vo vyhlásení tohoto dňa za Deň medzinárodnej solidarity študentov všetkých krajín sveta.

Feju

**AKO SA
ROZOZNÁ
DEMOKRATICKÝ
ŠTÁT OD
TOTALITNÉHO?**

- 1) Pri zavedení demokracie po totalite sú súdne potrestaní bez výnimiek hlavní aktéri totalitného režimu.
- 2) Predstavitelia totalitného štátu a vysokí funkcionári totalitnej strany nie sú v prevrátených kabátoch pripustení do demokratickej vlády.
- 3) Štátna moc pripúšťa v hlavných otázkach riadenia štátu, ktoré výrazne ovplyvni život občanov v štáte, čo najväčšou účasťou občanov t. j. prísnou demokraciou (napr. rozdelenie

pokračovanie na strane 34

štátu, referendum)

4) Korupcia politikov a štátnych úradníkov, daňové úniky sú po vražde ohodnotené ako najhoršie zločiny v štáte.

5) Ústavní činitelia, členovia vlády a poslanci parlamentu v prípade zverejnenia len nepatrného podielu na korupcii, daňových únikoch, obohacovania sa na úkor štátu, podvodoch a iných nepravostiach bez bohapustých ospravedlnení okamžite odstupujú.

6) Politická strana v záujme svojej vierohodnosti u voliča nestavia do popredia tých, ktorí boli účastníci škandálov, afér a nemorálnosti. Nepostaví ich vo voľbách na svojich kandidátkach.

7) Prezident, vládni predstavitelia, poslanci parlamentu a vysoký štátni úradníci sú si vedomí, že sú platení z daní občanov. A pre to sa snažia maximálne šetriť na výdavkoch, reprezentácii a réžii svojich úradov. Zásadne nepripúšťajú mánotratné okázalosti.

8) Keď je potrebné viesť z dôvodov ekonomiky štátu občanov k úsporným opatreniam, tak prezident, členovia vlády a poslanci parlamentu majú im byť príkladom.

9) Demokratická moc zásadne nepripúšťa také § v zákonoch štátu, ktoré chránia hlavu štátu a ostatných ústavných pracovníkov pred verejnou kritikou občanov a pred ich verejne prejavovanými názormi na nich.

10) Vláda demokratického štátu rozlišuje zásadne špinavé peniaze od čistých. Veľmi účinným spôsobom bráni ich vstup do hospodárstva štátu.

Fedor

*Naučiť se umírat
znamená naučit se žít.*

*Láska je krásou duše
a krása je radost života.*

V Indočíne Francúzska dobovačná vláda pre svoje záujmy použila vojská FCL v rokoch 1883-1885, kde padlo len 370 príslušníkov FCL, pri dobytí Son-Tai, Bao-Ninh, Lang-Son.

Týmto kraľučkým úvodom o FCL vraciam sa do politicko-vojenských záujmov Francúzskej vlády v Indočíne vo Vietname v rokoch 1947-1954, kde táto elitná armáda (ktorá inšpirovala A. Hitlera postaviť elitnú armádu SS - Toten Kopf) utrpela zdrcujúcu porážku v bojoch o Phu-Tong, Hoa-Ninh, Pkuoc, okolí Dang-Khe, An-Hoa a menovite Dien-Bien-Phu. V týchto nerovných bojoch padlo 10 483 príslušníkov elitnej FCL, teda viac, ako počas druhej svetovej vojny. Týchto bojov sa zúčastnili aj rodáci nášho štátu a keďže vo Vietname v rokoch 1947-1954 mala vojna politický charakter boja proti komunizmu (Viet-Mínhu).

Viet-Mínhu bola ozbrojená zložka, ktorá vznikla v roku 1941 čínskom meste Thien-Suej, ktorá sa časom zmenila na silné bojové zoskupenie HO-ČI-MIN (« Ten ktorý osvetľuje cestu »). V roku 1947 vo Vietname začala klasická dobre podporovaná vojna, hlavne po roku 1948 aj komunistickou vládou ČSR ťažkou bojovou technikou, strelivom a ďalším vojnovým materiálom. Zbrojovky v ČSR ako je Dubnica atd. zaviedli výrobu zbraní a streliva na tri zmeny a československé námorné lode, bohato zásobovali komunistických bojovníkov vo Vietname, formou « bratskej pomoci » za ktorú nám Vietnam platil « rákosovým tovarom » !!!

V porovnaní bojovníkov na jednej aj na druhej strane, bol pomer 1 : 75 už dobre vyzbrojenej Vietnamskej armády, ktorú podporovala Čína, Rusko a jej satelity Varšavskej zmluvy, ale aj iné štáty.

V tomto nesmyseľnom boji, bol zajatý a ihneď popravený francúzsky generál Lummer (známi aj v bojoch v SNP) radistu Paulena (Slováka) ubodali bodákom. Celé elitné vojenské zoskupenie FCL bolo paralyzované a ktorý nepadol v boji, zomrel v neľudských podmienkach v zajateckých táboroch.

Týchto bojov sa zúčastnili aj rodáci bývalej ČSR v počte asi 1 200 mužov, s ktorých prežilo len 5 - 7%. Aj táto skupina našich rodákov, ktorý budú padli v nerovnom boji, zomreli v krutých podmienkach v zajateckých táboroch, alebo sú dodnes nezvestný. Niekoľko našich občanov ako vojnových zajatcov deportovali v roku 1952-1954 cez územie ČLR, ZSSR do Československa a v Prahe boli odovzdaní do rúk ŠTB. Boli vyšetrovaní vo vyšetrovni s krutým režimom v Ruzini, Pankráci, a smutne známom "Domečku" pod Loretou, kde ich vojenský súd odsúdil za zločin velezrady. Dnes z tejto skupiny žijú už len dvaja!

MZV SR poverilo tajomníka Štefana Pazderu, ktorý je v súčasnej dobe tajomníkom slovenskej sekcie v Poprade SvSBČsPV so sídlom v Zürichu, doriešiť odškodnenie zo zdrojov FCL oprávnených príbuzných po padlom, alebo nezvestnom z tejto vojny. Po trojročnom zdĺhavom jednaní s Veľvyslanectvom SR v Paríži, ktoré tieto jednania tieto jednania sprostredkuje. Listom Veľvyslanectvom SR z Paríža zo dňa 9.10.2001, ktorý nám bol doručený diplomatickou poštou nám bolo oznámené, že vojenské orgány FCL súhlasí s odškodnením a prevedie rešerš v plnom rozsahu, čo bolo nami prijaté ako naša výhra lebo sme hovorcami obetí, ktoré padli v bojoch proti zločinnému komunizmu vo Vietname a heslom: "Vo Vietname bojujeme aj za slobodné Československo"!!!

V tej dobe v Československu zločinný komunizmus rozpútal teror, násilie a represálie proti vlastnému ľudu. Nezabudnime !!!

Štefan Pazdera

VÁNOČNÍ ZAMYŠLENÍ OTCE HUVARA

Bratři a sestry!

Pozdravuji Vás s upřímným přáním k letošním vánocům. Je mnoho věcí, co bych Vám rád připomenout, oslavovat a žít. Těm, kdo uvažují o jádru vánočních dnů, nestačí jen vnější pozlátka. Vánoce, připomínka narození Ježíše Krista, povzbuzují též k životu podle jeho učení.

Ještě nikdy nebyly dějiny uspořádány tak, že by vyhovovaly všem. Přítomná doba nás upamatovává, že po temném období všechnen možný pokrok k růstu osobnosti. Bez dokonalosti v osobním životě je marné očekávat zvrat poměrů ve větším celku. Jsme rozděleni vnitřně a příliš citliví na skutečné či pomyslné urážky. Všechno utrpení tisíců by bylo zbytečné kdyby se i trpitelé nedovedli povznést nad to, co nebývá mezi námi nic víc než pomyslné chyby našich příznivců.

Pokud nedovedeme jeden druhého pochopit, pokud zůstává pro nás všechno nejisté a ještě jsme nepřijali poselství vánoc, které i v této kruté době volají po míru, dobrotě a lásce k životu a ke všem kdo jsou jeho nositeli.

Jen hesla o míru, pokoji, bez opravdových skutků lásky jsou prázdnější než rezivý tympán. Je to víc než slavnost hojnosti, více lidí trpí než těch kdo žijí v hojnosti.

Tyto svátky jsou voláním po duchovní obnově a mukli jsou povoláni k tomu, aby všem předživali způsob, který měli možnost svým utrpením oživit v sílu nutnou pro duchovní růst.

Ať zvěst pokoje a dobroty je opravdovou písní všech, kdo ještě přežíváme, ať žijeme kdekoliv.

Pokoj Vám

Mons. ThDr. Antonín Huvar

Mons. ThDr. Antonín Huvar

foto: RNDr. Gracian Tejral

BETONOVÁ FACKA PIETE

**Vandalizmus? Zloba?
Obmedzenosť?**

"Čierne spomienky s červeným tieňom" som nazval článok z akcie kladenia vencov na "konskom cintoríne" v Leopoldove, kde boli pochované obeť komunistického teroru väznené v tejto pevnosti - politickí väzni.

Konfederácia prenasledovaných komunizmom, ktorá túto pietnu akciu zorganizovala v r. 1993, zapojila do nej nie len miestnu samosprávu, občanoch (i občianskych zamestnancov väznice), ale dokonca i príslušníkov armády Slovenskej republiky ako čestnej stráže, chcela tato položiť základy tradície na deň spomienky na zosnulých. Položením kytice na vandalsky poničenému torzu kríža, uctila si pamiatku tých, ktorým komunistická nenávisť uprela i nárok na vlastný, dôstojný hrob...

Po dlhšom čase - pri príležitosti odhalenia pamätnej tabule na pamiatku tuná väznených politických väzňov, pri západnej bráne leopoldovskej pevnosti, som s prekvapením zistil, že podobnú akciu už nebude možné zopakovať! Pietne miesto sa ako úderom kúzelnej paličky nejakého zlého (asi červeného) bosoráka ZMENILO NA BETONOVANÚ PLOCHU PARKOVISKA !!!!

Odpočívajte teda v pokoji kamaráti, bratia mukli... Nech Vám je Vaša rodná zem, pre ktorú ste obetovali to jediné čo Vám ešte zostalo - ŽIVOT - pod vrstvou betónu ľahká...

Nech pozostalí, ktorý vďaka Vašej obeť parkujú na Vašich práchnivejúcich kostiach si aspoň trochu spomenú na Vás..

Preto sa prihovám za postavenie pomníku s príslušným textom, ktorý by upozornil budúce generácie pozmenenými slovami Jána Kolára: "Stoj noho, posvätná miesta jsou kam-

pokračování na straně 36

koli zaparkovati ráčíš...". že demokracie sa rodila opäť ťažko - i za mrežami väznic a za ostnatými drôtmami pracovných lágrov. Že aspoň takto vzdáme česť ich pamiatke a voláme na hanbu tých, ktorý by ju chceli opäť pochovať pod vrstvou betónu, na ktorom parkujú ich luxusné autá, pochádzajúce často i z krvi a potu umučených.

Zapálte teda aspoň sviečičku tým, ktorý už nemajú nikoho - iba Vás!

November 2001, Brezno

Štefan A. Maday

Svetové združenie bývalých
československých politických
väzňov, Zürich

Pamětní deska

vojáka a diplomata armádního generála Heliodora Píky, byla odhalena dne 19.6.2000 u příležitosti 51. Výročí jeho popravy komunisty, na budově Magistrátu města Opavy.

V letošním roce se zde na tomto místě konala při příležitosti 52. výročí této komunistické justiční vraždy tichá vzpomínka za účasti představitelů okresu, města, politických stran, institucí a veřejnosti s položením květin,

Konfederace politických vězňů ČR
Opava

ČLOVĚK, TO ZNÍ HRDĚ!

Dvacáté století je za námi. Namísto očekávaného rozkvětu byly vyvražděny milióny lidí, mnohdy tím nejsurovějším způsobem. Za zvrhlosti a nejdopornějších podlostí "záračného" revolučního století, by se nemusel stydět ten nejotrlejší vrah, který kdy po této planetě chodil.

Významný Američan polského původu Zbygniew Brzezinski vyčíslil, že "ve XX. Století bylo nejméně 167000000 lidí - pravděpodobně více než 175000000 - cílevědomě zabito v politicky motivovaných masakrech. Je to více lidí, než zahynulo ve všech předcházejících válkách, občanských konfliktech a náboženských perzekucích v celých dějinách lidstva."

A Bůh je volán vrahy k zodpovědnosti: "Neboť kdyby existoval, nedovolil by nám vraždit. Kde byl, když jsme vraždili?"

A pokud je vrah soudcem, odchází satan vždy jako vítěz a neobviněn. A je opět lhostejné, zda existuje či nikoliv. Zcela jistě ho vydupeme ze země, i kdyby tisíckrát neexistoval.

Desítky miliónů zavražděných, surově ztýraných, usouzených hladem a nemocemi, ze kterých někteří unikli z laboratoří.

Stokrát odsuzovaný Herodes byl břídil proti masovému vraždění nevíňátek již v samotném těle matky. A lovci mršin berou svoji odměnu.

Usměvaví lékaři nabízejí za pouhých (inflačních) 90 tisíc Kč "zaručený" elixír mládí, připravený z mozkových buněk nenarozených lidských embryí - zaručeně ne starších než osm týdnů. "Žrouti lidských embryí mládnou a kdosi stále hovoří o nutnosti potratů.

Vynikající úspěch "výzkumníků" z Akademie věd, o kterém si mohla ukrutná paní z Čachtic nechat jenom zdát. A co je zajímavé, není zcela jisté, zda by její zastaralý elixír receptu na mládí - koupele v krvi zavražděných panen - dostatečně rozčlil současné zákonodárce.

V zákulisí zřejmě číhají jedinci v pohotovosti připraveni založit bazary s nákupem a prodejem opotřebovaných lidských "součástek" a to vždy za účtyhodnou sumu, nutnou ke vstupu do kasty vyvolených.

Doba, kdy se ženy chovají jako muži a úchytky jsou oslavovány. Obcování muže s mužem je povýšeno zákonem na lidskou přirozenost a zvěř v této oblasti stojí výše než dobrovolné lidské zvrácenosti. Destrukce, která nesmí být nazvána destrukcí. Žijeme v epoše informační exploze, kdy se stoprocentní lež hodnotí jako stoprocentní pravda. Jen proto, že jsme jí dovolili, neboť je to výhodné a pohodlné.

Historie se stále krutěji opakuje. Domitian byl římským císařem. Je zapísan do historie jako ten, který vykoupal svou říši v krvi prvních křesťanů. Pronásledoval je, protože prosazoval uctívání jen sebe - císaře. Dějiny zaznamenávají, že Domitian se povýšil nad všechny ostatní bohy a že si vybral pro své sochy nejposvěcenější místa v chrámu. Také zapříčinil, že bylo mnoho lidí obětováno, protože ho odmítli uctívat. Již tenkrát bylo mnoho druhů pronásledování. Někteří byli usmrceni, jiní byli poslání do vyhnanství, jiní byli mučeni tak dlouho, až vyznali božskost vládce, jiným byl zabrán majetek. Křesťané se mohli upřímně ptát: "Existuje nějaká naděje pro budoucnost?"

Nyní jsme na počátku století jedenadvacátého. Změnilo se něco? Při pohledu na oheň, dým a rozvaliny velkoměsta supervelmoci Spojených států, při zprávě o tisících obětích nabízí se myšlenka: "Necháme se ustavičně vybíjet jako morčata?"

Josef Koudelka

Olomouc 14. září 2001

Kam siahajú korene zla

Brutálny teroristický akt barbarstva 11. septembra roku 2001 v USA, nekompromisne nastavil zrkadlo doterajšej politiky demokratického sveta na čele so Spojenými štátmi.

Ak sa slobodný svet nazdával, že rozkladom ZSSR a jeho satelitov bude odstránená hrozba vojnového konfliktu, vydierania nukleárnymi zbraňami a terorizmom, bolo to len mylné zdanie. Treba si uvedomiť, že komunizmus sa len transformoval do kapitalistickej formy pod tlakom z vonka. Jeho agresívnejšie formy v Kórei, na Kube, resp. V Číne to ostali a rovnako tu ostali aj extrémistické režimy a skupiny, ktoré komunisti podporovali v minulosti ako vojensky tak aj ekonomicky. Nad'alej existuje Kaddafigo režim v Líbii. Bolo všeobecne známe, že výbušnina Semtex, použitá pri teroristickom útoku na americké lietadlo, ktorého nevinné obeť našli smrť v škótsku, bola vyrobená v Československu, ktoré malo niekoľko konšpiratívnych výcvikových stredísk pre arabských teroristov. Nad'alej je pri moci v Iraku ten istý diktátor, ktorý prepadol Kuvajt a vyprovokoval vojenský zásah NATO v Perzskom zálive a ktorý nad'alej vytrubuje do sveta, že USA sú predĺženou rukou satana. Nedotiahnutie do konca operácie "Púštna búrka", sa dá vysvetľovať jednak ako prejav demokracie Západu, ktorý sa uspokojil s ukončením konfliktu bez potrestania hlavného vinníka, ale tiež aj ako ďalšie z polovičatých riešení, rovnako ako vysporiadanie sa s komunizmom. Táto politika trvalého udržovania patového stavu, vyhovuje obchodníkom so zbraňami ako na Západe tak aj na východe. V konečnom dôsledku je však vždy zaplatená životmi nevinných obetí.

11. septembra sa to v USA potvrdilo v tej najabsurdnejšej a najmenej znesiteľnej podobe akú by sotva niekto očakával. Jednostranné vyhlásenia o následkoch zahraničnej politiky za podporu USA Izraelu, ktoré často zaznievajú v rozličných vyhláseniach, sú značne zjednodušené. V 50. rokoch vybrojovalo novovzniknutý Izraelský štát aj bývalé Československo. Keď komunisti zistili, že proti vplyvu USA nemajú šancu, Izrael sa dostal na ich čiernu listinu. Je všeobecným faktom, že následkom porážky nacistického Nemecka sa do USA vysídlila značná časť židovskej populácie, ktorá rovnako ako pred tým v Nemecku, tak aj v USA získala značný vplyv. Nemožno sa preto diviť, že USA podporujú už vyše 50 rokov Izrael. Kritici z radov Európanov majú však často bližšie k Islamu ako k židovskej kultúre. Pravdou však je aj to, že mier na blízkom východe nevyhovuje ani ortodoxným extrémistom z izraelského tábora. Atentát na izraelského predsedu vlády je toho jasným dôkazom. Každý náboženský extrémizmus a fanatizmus je rovnako nebezpečný ako extrémizmus politický.

Hitler za pasívnej účasti celého sveta, začínal pálením kníh a presadzovaním rasovej nadradenosti. Fašistické šialenstvo nedokázal zastaviť nikto ešte kým bol na to čas. Politická naivita, dobromyseľnosť a dôverčivosť Západu viedla, v čas keď USA boli jedinou atómovou mocnosťou, k dohodám, ktorých dôsledky priniesli studenú vojnu, permanentnú atómovou hrozbu, expanziu komunizmu do celého sveta, vojnu v Kórei, Vietname a milióny mŕtvych v Kambodži. Ako keby sa svet stále nedokázal poučiť z vlastnej histórie. Rovnako pasívne sa svet dnes prizeral ako sfanatizovaní stúpenci náboženského štátu v Afganistane, ničia dynamitom kamenné sochy - unikát-

pokračování na straně 38

Kdo vládnul v SSSR?

Kdo rozpoutal peklo svetového komunizmu? Kdo nese zodpovednosť za desiatky miliónu popravených, zastrelených, umučených, ubitých, zmračených? Kdo nese zodpovednosť za porobení národů?

Rok 1917 - 1918

1. Předseda rady - Lenin (Uljanov)
2. Komisař zahraničních věcí - Čičerin
3. Komisař národních záležitostí - Stalin (Džugašvili)
4. Prezident nejvyšší hospodářské rady - Larin (Lurie)
5. Komisař výstavby - Schlichter
6. Komisař zemědělství - Protian
7. Komisař státní kontroly - Lander
8. Komisař armády a námořnictví - Trocky (Bronstein)
9. Komisař státních pozemků - Kaumann
10. Komisař veřejných prací - Schmid
11. Komisař veřejného zásobování - E. Lilina (Knihisen)
12. Komisař školství - Lunčanský (Mandelstam)
13. Komisař pro věci náboženské - Spicberg
14. Národní komisař - Zinovjev (Apfelbaum)
15. Komisař zdravotnictví - Anvelt
16. Komisař tisku - Volodarský (Kogen)
17. Komisař volební - Radomyslský (Urlický)
18. Komisař spravedlnosti - Steinberg
19. Komisař dopravy - Fenigstein
20. I. Zástupce dopravy - Fenigstein
21. II. Zástupce dopravy - Zaslavský
22. Komisař financí - Gukovský

Z dvacetičlenné rady pouze jeden Armén, jeden Gruziec, jeden Rus a osmnáct ne - Slovanů!

Nejvyšší státní administrativa měla 545 členů. Z toho 11 Arménů, 1 Čech, 3 Finové, Gruzinci, 1 z Imericie, 34 Lotyšů, 1 Maďar, 1 Němec, 3 Poláci 23 Rusů a 455 ne - Slovanů!

pokračování na straně 38

Kdo tedy vedl a ovládnul Rusko?

Výkřikem hrůzné občanské války v Rusku došlo 16. června 1918, kdy byla vyvražděna carská rodina Mikuláše II. Zavraždění byli carští manželé, jejich pět dětí a čtyři služební.

To bylo právě v době, kdy se komunisté sami nacházeli ve velké tísní! Surový čin likvidace cara měl jednak odstrašit nepřátele, zlikvidovat pravoslavné náboženství a jednak ukázat i vlastním stoupencům, že není návratu k minulosti a že pro komunisty je možné jen dokonalé vítězství nebo totální zničení! ("The Genesis of Czechoslovakia", Josef Kalvoda, str. 375.)

Na konferenci v Jassy (Rumunsko) koncem roku 1917 generál Alexejev věřil, že by pomocí čs. Legii mohl zachránit "Donskou oblast", kde čekal generál Kaledin se sto tisíci kozáků a tím uchránit případně celou Rus od bolševismu. Masaryk odmítl požadavek náčelníka spojenecké mise v Jasse, aby čs. jednotky obsadily Bessarabii a jižní Rusko a tím pomohli spojencům udržet jižní frontu (ukrajinskou). Když pak 25. ledna 1918 vyhlásila Ukrajina svou samostatnost, vyslovil se Masaryk proti svobodné Ukrajině mimo rámec Ruska v obavě, že by se prý taková Ukrajina mohla stát provincií Německo-Rakouska-Uherska.

Masaryk, který tak vehementně zastával bojovou neutralitu čs. Legii v revolučním Rusku, sám později prohlásil, že mohl Rusko zachránit od bolševismu ve dnech povstání petrohradských komunistů 7. listopadu 1917, kdy měl k dispozici dvě divize (40 tisíc) zkušených a dobře vyzbrojených legionářů.

Masaryk se tragicky mýlil v domněnku, že ustavení vlády sovětů je jen přechodná fáze pro Rusko s její omezenou proletářskou revolucí.

V názoru na komunismus se Masaryk a Beneš zásadně rozcházeli i se Štefánikem, který si byl i mimo to vědom vděčnosti k národnímu Rusku za

pokračování na straně 39

ne a kulturné a historické pamiatky alebo hrozia trestom smrti za šírenie kresťanstva.

História ukazuje, že už dva vojnové požiare hasili v Európe práve USA. Tá však zakuklená do svojej pohodlnosti, vo svojom blahobyte často zabúda, že USA od konca II. Svetovej vojny boli jedinou bariérou komunistickej expanzie a aj ich slobodu a prosperitu obetovali Spojené štáty neraz životy svojich vojakov. Či teraz tento dlh Európa splatí ukáže čas.

Mnoho obetí komunizmu si dne kladie otázku, ako je možné, že zo zločincov sa stali pre slobodný svet obchodní partneri. Mnohé extrémistické režimy naďalej existujú a skryte podporujú medzinárodný terorizmus. Ruskí zbohatlíci, neraz spojení s KGB a rodina Jelcina, preprali cez americké banky miliardy dolárov z daní radových Američanov, ktoré boli určené niekomu úplne inému a na úplne iný účel. Zmysel politiky Ronalda Regana, ktorá bola bezprostrednou príčinou rozkladu komunizmu sa stratil ako už mnohokrát pred tým, v osídľach zlatého teľaťa a moci peniazí. Tak ako neraz po vyhrajnej bitke, oznámili vojakom aby sa neplietli do vecí diplomatov a obchodníkov. Ak bolo jedným zo sloganov volebnej kampane demokrata Billa Clintona, "Je to v ekonomike - hlupák!", po ôsmych rokoch úradovanie demokratov, život ukázal že je to v ničom úplne inom.

Civilizácia stojí dnes pred kardinálnou otázkou. Je možné zabrániť zlu ešte pred tým ako prepukne do obludných rozmerov. Doposiaľ všetky režimy, ktoré spôsobili len utrpenie a smrť skončili na smetisku dejín. Ľudstvo si musí uvedomiť, že pred zlom sa neskryje ak si ho nevšima, ale musí mu čeliť a nedovoliť mu stať sa trpnou súčasťou nášho života. Ak budeme ako doposiaľ deklasovať obeť terorizmu na úroveň dopravnej nehody, špekulovať nad ich príčinami a žiť s hlavou v piesku v zdaní, že nám sa to predsa nemôže stať, je to tá najhoršia cesta.

*František Bednár
SZČPV - SR*

JEHO VINA

Narodil sa 22. januára 1948 v Klokočovej pri Michalovciach. Jeho životným cieľom bolo stať sa pilotom. Snáď to bola bujná detská fantázia. No žiaľ, osud mu už od narodenia nežičil.

Začal chodiť na poľnohospodársku školu, neskoršie pracoval ako čašník v Michalovciach, potom ako vedúci hotela Torysa v Sabinove.

Tu sa u 24 ročného mládenca v roku 1972 začali problémy. V rekreačnej oblasti Lysá nad dedinou Drienica sa len tak hemžila tajnými a uniformovanými príslušníkmi polície. Robili rôzne ponuky na spoluprácu. Rezolútne to odmietol.

Bol dočasne pokoj, až na neho zanevrel bývalý predseda mestského výboru KSČ. Tak musel ísť ďalej. V Spišskom Podhradí pracoval tri roky a tu naraz si na neho spomenula Štátna bezpečnosť. "Dobrovoľne" putoval na ďalšie pracovisko v Tatranských reštauráciách. Pracoval vo Veľkom Slavkove ako vedúci. Bol to v tom čase schátraný a na zánik odsúdený podnik. Svojou prácou po niekoľkých mesiacoch sa podnik stal vyhľadávaným a obľúbeným miestom pre zahraničných hostí. Časom zabudol na Štátnu bezpečnosť a jej návrhy. No žiaľ bezpečnosť na neho nie. Chcel sa zdokonaľiť v nemčine, chcel vidieť, ako pracuje v reštauračných službách v zahraničí, aby doma mohol ešte lepšie zdokonaľovať reštauračné služby. Vybavil si všetko potrebné na cestu do Rakúska. Bezpečnosť mu cestu do Rakúska v r. 1980 nepovolilo. Zbadal, že ho sledujú ostré pazúry ŠtB.

V tom čase zamestnanci pohostinských služieb vyhrali slovenský pohár v stolnom futbale. Za odmenu sa malo ísť do Talianska. Vedúcim mužstva bol Vladimír Prislubský, ten, o ktorom je reč. Po skúsenostiach s ŠtB sa spýtal na príslušnom úrade v Poprade a v Spišskej Novej Vsi, či ho pustia do Talianska. Prísľub dostal. Tri dni pred odchodom mužstva mu bolo oznámené, že nikde nepôjde. Mužstvo sa postavilo, že bez Vladimíra Prislubského nepôjde. Tak súhlas dostal. V Taliansku vzorne reprezentovali Slovensko a vrátili sa domov. Natešení z reprezentácie a úspechu sa oslavovalo vo vinárni kde bol vedúcim. Len tu naraz pristúpil k nemu muž v civilnom oblečení a pýtal si občiansky preukaz. To ho nahnevalo, predsa som doma, pokúšal sa vysvetliť. Ten civil ho udrel, a tak sa začala bitka. Príslušník VB, ktorý bol na mieste privolaný, povedal, že bijeme "štátnikov", ŠtB. Nasledovalo vyšetrovanie, súd a 8 mesiacov väzenia. Bolo to v roku 1984. Po prepustení bol pod stálou kontrolou ŠtB. Muži režimu, chovali sa ako "nenápadní", sedeli v reštaurácii, jedli, pili, neplatili a tak vykonávali svoju službu na prospech socialistickej spoločnosti. Občas ho zavolať. Chceli mu za každú cenu niečo prišit'. Hrozilo znovu zatvorenie - basa. Tak si povedal, nie súdruhovia, vy už ma do basy pre nič za nič nedostanete. Tak sa zrodilo rozhodnutie ujsť za hranice.

Vladimír Prislubský si už dávnejšie pripravoval draka. Ten s priateľom naložili do auta a vydali sa smerom k štátnym hraniciam. Dva dni im trvalo hľadanie vhodného miesta na štart. Našli ho v pohraničnom pásme úseku Hozelec, sotva na dosť od Domažlic. Vysoké stromy tu vrhali dlhé tieň. Hraničiar postupujú vpred k fiktívnej čiare zvanej štátna hranica. Niekoľko krokov pred ozbrojenými mužmi v zelených maskovacích šatách beží služobný pes. Uši má nastražené a ňufák pri zemi. Zrazu vlčiak nadvihne hlavu. Srst' sa mu zježí. Na konci štartovacej lúky sú stromy. Rogalo - drak sa musí zdvihnúť, pretože inak narazí do konárov a všetkej snahe je koniec. Bolo

pokračování na strane 40

zřízení čs. Legií, jež vyzýval ještě na jaře 1919 - před návratem ze Sibíře do Evropy - k neúprosnému boji proti komunismu, nepříteli svobody a důstojnosti člověka a celého lidstva.

Po tragedii v Ivance, poblíž vaj-norského letiště, 4.května 1919, hlas Štefánika umkl. Na pařížské mírové konferenci se Kramář, předseda čs. vlády, zasazoval o intervenci spojenců na záchranu národního Ruska. Viděl v tom druhou, novou příležitost pro naše legie a prozřetelnostní výzvu k velikosti našeho národa nejen ve Slovanstvu a Evropě, ale i v historii celého lidstva. 18. července 1919 obdržel na konferenci přípis od prezidenta Masaryka, že je zbaven svého úřadu. (???) Ještě 28. října 1919, když už bolševické jednotky učinily konec nezávislosti Ukrajiny a Bílé Rusi, obhajoval Masaryk svou neutralitu k ruské revoluci. Proto mohl generál Syrový, který vždy ochotně plnil příkazy Benešovy, vydat v únoru 1920 admirála Kolčaka bolševikům i se zlatým pokladem. Kolčak byl zastřelen 7.února a jeho poslední slova byla: "Spasibo vam, Čecho - sobaki!" (Děkuji vám, čeští psi!) Svědectví o tom také vydal na Borech a v Leopoldově Benešem zrazený a vězněný armádní generál Jan Syrový.

Téhož roku v srpnu se valily armády bolševiků přes Polsko s úmyslem spojit se s německým proletariátem k ovládnutí Evropy, dle směrnic Trockého - Bronsteina, na světovou revoluci. "Zázrak na Visle", jak dosud Poláci nazývají toto vítězství nad přesilou komunistické invaze, tomu zabránil. Tak Poláci podruhé zachránili Evropu: r. 1863 u Vídně před Turky a 15. srpna 1920 na Visle před bolševismem (byť jen na čtvrt století)! Čeští železničáři pod vlivem socializace státu, jak známo, zadrželi vlaky z Francie se zbraněmi pro napadené Polsko. "Prý odvetou za Těšínsko!" Takto jsme po 28.říjnu 1918 pod vedením "našich" nových vůdců zradili národní Rusko.

Koudelka Josef

KROKODILIE SLZY

**Zlodej kričí.
"Chyťte zlodēja."**

Po nostalgických dňoch dušičkovej piety nás potešila správa o blahorečení dvoch Slovákov Svätou stolicou. Sú to: J. E. Pavol Gojdič - košícky gréckokatolícky biskup a rehoľný kňaz Metód Dominik Trčka. Bývalí mukli, umučení v komunistických gulagoch.

Ich mená neznamenajú pre nás iba memento pre dnešnú generáciu, ale aj určité zadosťučinenie stovkám ďalších, dnes už anonymným obetiam boľševickej zvole.

Lenže každá svetlá vec má i svoj tieň. Do radosti nad beatifikáciou, ktorú v duchu prežívame i my, nám trochu blenu kvaplo i v oficiálnom ocenení z najvyšších slovenských miest. Účasť prezidenta Slovenskej republiky vo Vatikáne. Pri všetkej úcte, patriacej tejto funkcii, vidíme o osobe pána prezidenta bývalého čelného predstaviteľa komunistickej strany. Verím, že jeho svedomie nie je zaťažené žiadnym zločinom, ale z Hľadiska dobrého tónu - nespomínať povraz v dome obeseného - jeho návšteva (akokoľvek dobre myslená) nie je zrovna najvhodnejšia.

Brezno, November 2001-11-29

Štefan A. Manday

Svetové združenie bývalých československých politic. väzňov, Zürich

**Kdo žije v
nenávisti, ztrácí
polovinu života.**

zaujímavé, že dvoch mužov manipulujúcich s čudným prístrojom na lietanie si nikto, ba ani pes nevšimol. Možno mali dobrý vietor. Tento netvor - drak aj zvuk, rapot podobný poškodenej lesnej pile. Vrcholil nevšedný príbeh Vladimíra Prislubského. Vladimír, ktorý nikdy nelietal, bez akýchkoľvek skúseností s lietaním nasadol a naštartoval. Motor naskočil. Pridal plyn a zaradil rýchlosť. Rogalo - drak sa pohol, stromy sa približovali a on privrel oči. Keď ich otvoril, hlboko pod jeho nohami videl traktoristu ako orie, priateľa ako odchádza z miesta štartu. Sám si hovoril. Podarilo sa, letí, za chrbtom ostali vysoké stromy. Vietor ho zrážal k zemi, ale on zosadnúť nechcel, a tak s drakom unikol o kúsok smrti a získal vytúženú slobodu.

Toto lietajúce čudo vyrobené v domácej dielni smeruje k štátnym hraniciam. Letí asi 150 - 200 m nad vrcholcami štíhlych jedlí. Ten odvážny utečec v tejto chvíli pripomína mnicha Cypriána, ktorý na podobnom stroji, ako hovorí legenda, prelietaval z Troch korún ponad Dunajec. Lenže tento let je omnoho nebezpečný a riskantnejší, lebo komunistické Albatrosy sa ho snažili prinútiť zosadnúť. Drak klesol nižšie, a tým znemožnil, aby ho prinútili zosadnúť. Okolo neho lietali guľky z guľometov. Stačilo preletieť okolo vrchu Cerhov (1048 m n. m.) a dostal by sa do Nemecka. Mládenec z východného Slovenska z malej dedinky Klokočov, bez akýchkoľvek poznatkov o aerodynamike, na domácky zostrojenom drakovi, pripomínajúceho predpotopnú prišeru, za niečo okolo 65 min. preletel 18. mája 1987 stráženým územím ČSFR 25 km a v Nemecku asi 51 km. V. Prislubský ani dnes nemôže zabudnúť na tú chvíľu, keď ten májový podvečer preletel štátne hranice a spúšťal svojho draka k zemi. Stále pred očami vidí tú starú ženičku, ktorá s prekvapením sledovala pristatie. Celý rozrušený sa jej po šarišsky spýtal: "Cetko ta co, už som v Nemecku?" Nato pribehol malý chlapec. Pozval ho k nim. Boli k nemu veľmi milí. Na druhý deň ho pán Hans Fink zobral na policajný inšpektorát do Rodingu, kde požiadal o azyl.

Veliteľ policajného inšpektorátu Reiner Schelenberg spľasol rukami a neveriaco pokrútil hlavou, keď videl prístroj, na ktorom sem priletel. On sám bol kedysi pilot a nedokázal pochopiť technické ani praktické možnosti letu. Vladimír mu to všetko vysvetlil.

Eberhart Pilz, ktorý 21 rokov slúžil na hraniciach vo Furtgin Walde, ako policajný komisár a šéf inšpekcie ochrany hraníc, povedal, že na takomto stroji k nám ešte nikto nepriletel.

Svetové agentúry opisovali životopis odvážneho Slováka, ktorý musel opustiť svoju vlasť, pretože sa dostal do konfliktu z ŠtB.

Neveríte?! Toto všetko si môžete overiť v berlínskom múzeu.

Vladimír Prislubský je už doma na Slovensku, lebo tu pri úteku zanechal pod Tatrami svoju lásku k vlasti a svoje srdce k domovu.

Zaznamenal Juraj Fedor z rozhovoru s V. Prislubským dňa 22. mája 1991 v Tatranskej Lomnici.

Fedor

*"Pane, dej mi odvahy zmenit, co zmenit mohu.
Dej mi, abych pokojně přijímal, co zmenit nemohu.
A daruj mi moudrost,
abych jedno od druhého správně rozeznal."*

Friedrich Christoph Oetinger